

คดีสุดท้ายของ
คินนากิ อุโรมุ

神薙虚無
事件最後の

คนโนะ เทนริว เซียน
เมธี ธรรมพิภพ แปล

คดีสุดท้ายของ
คินนาท อุโรมุ

神
薙
虚
無
事
件
最
後
の

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

คนโนะ เทนริว เขียน

เมธี ธรรมพิภพ แปล

คดีสุดท้ายของคันนากิ อุโรมุ

神薙虚無最後の事件

คนโนะ เทนริว เขียน

เมธี ธรรมพิภพ แปล

Kannagi Uromu Saigo no Jiken © 2022 Tenryu Konno. All rights reserved.

First published in Japan in 2022 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไدفูกู บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0548-9

คนโนะ, เทนริว.

คดีสุดท้ายของคันนากิ อุโรมุ.- กรุงเทพฯ : ไدفูกู, 2567.

328 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เมธี ธรรมพิภพ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0548-9

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

จัดทำและจำหน่ายโดย

อสิณ เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวศบระ คณิต นนทเปารยะ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาหะนิษฐ์

รุจี บุญยมาลิก

รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ณัฐณิชา โอทองคำ

อัศคนัฐ ชุมนุเม

มนัญชยา ศิริวงษ์

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ 0 2415 2621 0 2415 6507

คำนำสำนักพิมพ์

คำเตือน! อย่าเปิด กล้องแพนโดรา

จะมีเหตุผลอะไรที่จะมายับยั้งความปรารถนาแรงกล้าที่จะค้นหาความจริง แม้หลังจากนั้นจะพบกับความหายนะก็ตาม

“คดีสุดท้ายของคณากิ อุโรมุ” คือเรื่องราวเกี่ยวพันกับคดีอันโด่งดังเมื่อสี่สิบปีก่อน ทั้งปมปริศนาให้ขบคิด มีหน้าซ้ำยังไม่มีตอนจบ ซึ่งทำให้เกิดคำถามว่าสิ่งที่บันทึกจากเหตุการณ์จริงครั้งนั้นเป็นสิ่งที่ลงโลก

ทายาทนักเขียนนำความต้องการสุดท้ายของพ่อไปพบชมรมยอดนักสืบ เพื่อช่วยไขเรื่องราวทั้งหมดที่ซ่อนอยู่ในหนังสือเล่มนี้

อดีต และปัจจุบัน ผูกเรื่องราวที่เชื่อมโยงกันไว้ และเมื่อกล้องต้องห้ามเปิดออกพวกเขาจะมองเห็นอะไรกันแน่ นั่นอาจทำให้ใครบางคนเป็นทุกข์ สมควรจะถูกปกปิดเป็นความลับตลอดไปหรือไม่

คนโนะ เทนริว ผู้นำไลต์โนเวล ชวนสืบคดีผ่านนิยายแห่งโลกอดีต คลี่คลายปริศนาที่ความจริงกำลังจะขาดตอน

สำนักพิมพ์ไคฟูกุขอส่งบัตรเชิญแด่ผู้อ่านทุกท่าน เพื่อร่วมเป็นหนึ่งในเหล่ายอดนักสืบไขเรื่องราวอันลึกลับชวนสะพรึง จนบางวินาทีที่อ่านราวกับว่าถูกสะกดไว้ มาลุ้นไปกับความจริงสุดท้ายของคดีนี้กัน

สำนักพิมพ์ไคฟูกุ

คำนำผู้แปล

หากจะกล่าวว่าแก่นของนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแทบทุกเรื่องคือการค้นหา “ความจริง” คงไม่ใช่เรื่องเกินจริงนักนะครับ

และ “คดีสุดท้ายของคันทากิ อุโรมุ” เล่มนี้ก็ไม่ได้หลุดจากขอบนั้นเลย ผมขอรับปากด้วยใจจริงว่า คุณผู้อ่านจะได้ร่วมสืบหา “ความจริง” ไปด้วยกับเหล่าตัวละครด้วยความลุ้นระทึกอย่างแน่นอน

แต่สิ่งที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการค้นหาความจริง อาจเป็นการคำนึงถึงผลของการรับรู้ความจริงนั้น เพราะแม้ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย แต่ความจริงบางเรื่องก็อาจทำให้ใครบางคนตายทั้งเป็นได้เช่นกัน

ก่อนจะพูดอะไรออกไป นอกจากจะต้องถามตัวเองว่าเรื่องนี้เป็นความจริงหรือไม่แล้ว เราอาจต้องอุกคิดว่า เรื่องนี้เป็นประโยชน์ต่อใครไหม ไม่ได้ทำร้ายใครใช่ไหม

โดยเฉพาะความจริงที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต หากจะสร้างความเจ็บปวดฝังในจิตใจ การไม่รับรู้ความจริงอาจเป็นหนทางที่ดีเสียกว่า

แต่น่าเสียดายที่ผมไม่มีโอกาสได้นม่น้ำอมิตสึรุกิ ยูอิให้ตระหนักถึงเรื่องนี้ เธอจึงไปขอให้ “ชมรมยอดนักสืบ” ช่วยสืบหาความจริงของเรื่องราวในอดีต ที่นำไปทำให้เกิดเรื่องราวชวนติดตามมากมาย

และอย่างที่ผู้อ่านทุกท่านคงทราบดี ใครได้ชื่อว่า “ยอดนักสืบ” ย่อมยึดถือว่าการหา “ความจริง” สำคัญยิ่งกว่าสิ่งใด

ในเมื่อผู้อ่านอย่างเราๆ ไม่มีโอกาสเข้าไปเตือนตัวละคร สิ่งที่เราทำได้คงเป็นการร่วมติดตามและไขปริศนาหาความจริงไปกับพวกเขา พร้อมภาวนาให้ความจริงนั้นไม่โหดร้ายเกินไปครับ

ตัวละคร

(โลกจริง)

เซเซรากิ ฮากุโตะ นักศึกษาปี 2 คณะเภสัชศาสตร์ สมาชิกชมรมยอดนักสืบ

คุรุซุ ชิกิ นักศึกษาปี 1 คณะเภสัชศาสตร์

มิตสึรุกิ ยูอิ ลูกสาวนักเขียนดัง

มิตสึรุกิ มาซารุ นักเขียนเจ้าของผลงาน ‘คดีสุดท้ายของคันทากิ อุโรโมะ’

มีตัวตนทั้งโลกจริงและโลกนิยาย

คางาโอกิ คิระ อัจฉริยะยอดนักสืบประจำชมรมยอดนักสืบ

ฮิบาริ โคสุเกะ หม่อมแวนน์นักอ่าน / อุนจากุ

โฮชิกาว่า คาคุยะ แม่ของ ยูอิ มีตัวตนทั้งโลกจริงและโลกนิยาย

(โลกนิยาย)

กลุ่มยอดนักสืบ

คันบาคิ อุโรโมะ นักสืบมัธยมปลาย / นักสืบไร้หน้า

มิตสึรุกิ มาซารุ นักเขียนเจ้าของเรื่องในโลกจริง / ผู้สังเกตการณ์

โฮชิกาว่า คาคุยะ แม่ของ ยูอิ มีตัวตนทั้งโลกจริงและโลกนิยาย / เจ้าหญิงนักสืบ

วาตาราเซ ชูชูเบะ สมาชิกกลุ่มยอดนักสืบ / ผู้ใกล้ชิด

มินาโมริ อิซุโกะ สมาชิกกลุ่มยอดนักสืบ / ผู้พิทักษ์

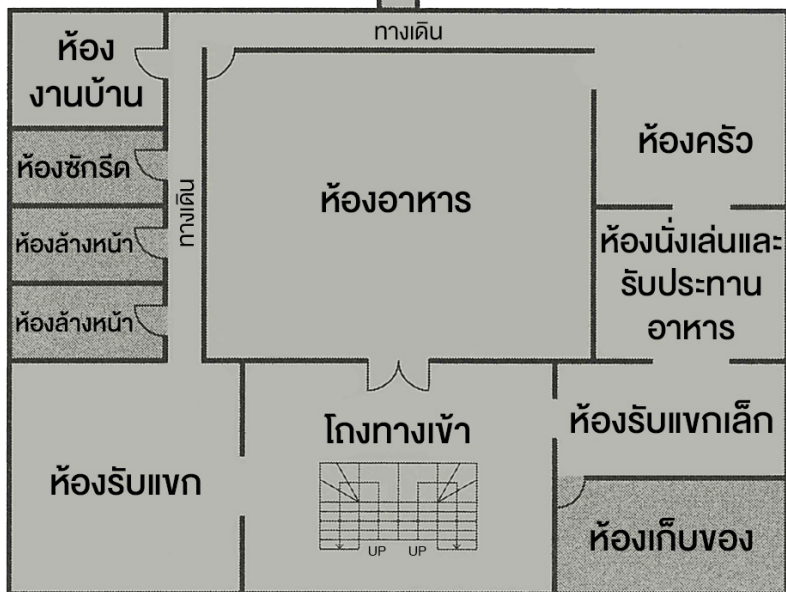
กลุ่มราชาจอมโจร

คุอนจิ ชารากุ ราชาจอมโจร / เดมอนส์เกตชินไดรอน

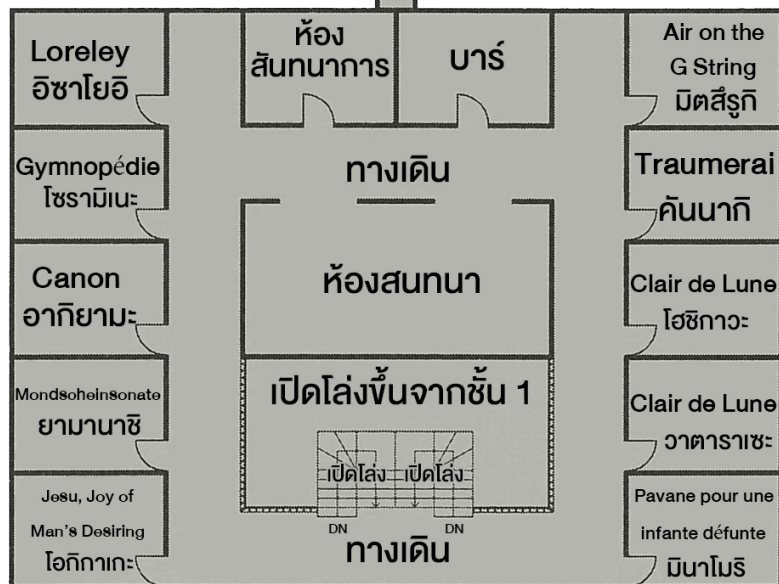
โอทึกาเกะ รินริ สาวใช้ประจำตัว / สาวหมายเลขศูนย์ / มือกวารราชาจอมโจร

แผนผัง

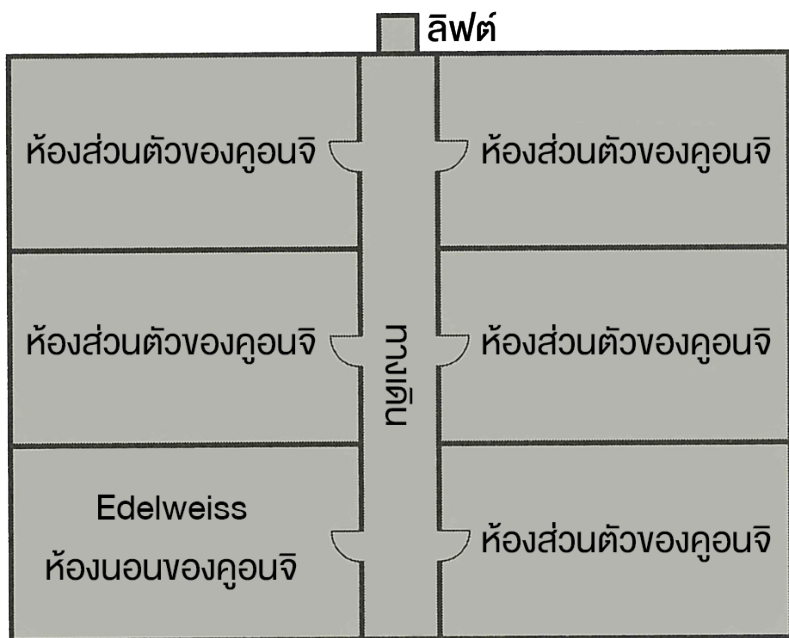
ลิฟต์

ลิฟต์

3F

The Last Case of Kannagi Uromu

บทที่ 1

ตำนานหวนคืนชีพ

1

“--- ฉันว่ายอดนักสืบที่เอาแต่ทำให้ใครบางคนเป็นทุกข์นะ ไม่
ต้องมีก็ได้ล่ะคะ”

ระหว่างทางกลับจากมหาวิทยาลัย --- จู่ๆ ครูซู ซิกิ หญิงสาวร่าง
เล็กซึ่งเดินอยู่ข้างๆ ผมก็เอ่ยขึ้นเช่นนั้น

ผมงุนงงกับถ้อยคำที่เธอโผล่ขึ้น แต่ก็แค่ส่งสายตาเร่งให้เธอรีบ
พูดต่อ

“ยกตัวอย่างนะคะ สมมติว่าวันนี้รุ่นพี่เซเซรากิจีรด์ที่นอน แนนนอน
ว่าอายุยี่สิบแล้วยังจีรด์ที่นอนก็ต้องอายุเป็นธรรมดา เลยเก็บเสียงไว้ แถม
เรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องป่าวประกาศด้วย แต่กลับมียอดนักสืบเห็นรุ่นพี่
แค่แวบเดียวแล้วพูดต่อหน้าคนอื่นว่า ‘เซเซรากิ วันนี้นายจีรด์ที่นอนใช้ไหม’”

“คงอายุจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน...”

“ใช่ไหมล่ะคะ” ครูซูยี่ดอกภาคภูมิใจ “พอถูกประจาน รุ่นพี่เลย
ไม่ยอมไปเรียน จนลาออกจากมหาวิทยาลัย นำสงสารจริงๆ สุดท้ายก็ได้
แต่เก็บตัวอยู่ในบ้าน แก่ลงทุกวัน กลายเป็นไอ้คนที่ใช้เงินบำนาญของ
พ่อแม่ไปวันๆ”

“อนาคตแบบนี้ฝันร้ายชัดๆ...”

ผมสลดใจ เรื่องชีวิตที่นอนอะไรนั่นเอาไว้ว่ากันทีหลัง แต่เรื่องทำนองนี้ไม่ใช่ว่าจะไม่มีทางเป็นไปได้

“เห็นไหมคะ บนโลกนี้ยังมีปริศนาที่เมื่อถูกไขกระจ่างแล้ว จะทำให้ใครบางคนเป็นทุกข์ได้แบบนี้จริงๆ ค่ะ แต่ยอดนักสืบคือผู้แบกรับชะตากรรมในการไขปริศนาเพียงเพราะบังเอิญอยู่ตรงนั้น ต่อให้สุดท้ายจะทำให้ใครบางคนเป็นทุกข์ ก็ยังต้องไขปริศนาอยู่ดี ถ้าอย่างนั้น ---”

เธอหยุดพูดแล้วเดินตึกๆ อ้อมมาอยู่หน้าผม ก่อนจะเอียงหน้ายิ้ม

“ยอดนักสืบที่สร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นแบบนี้ ไม่ต้องมีก็ได้นะคะ ว่าไหม”

เธอถามเหมือนแฝงความนัยอะไรบางอย่าง ผมคิดแวบหนึ่งก่อนตอบ

“แต่น่าจะต้องดูเป็นกรณีไป อย่างเรื่องชีวิตที่นอน น่าจะเรียกกว่าคนนิสัยเสียมากกว่ายอดนักสืบนะ... เดิมทียอดนักสืบคือวีรบุรุษผู้ใช้สติปัญญาอันปราดเปรื่องช่วยไขปริศนาหรือคดีที่คนทั่วไปไม่มีทางไขได้จริงไหม เหมือนช่วยแก้ปมด้ายที่พันกันยุ่งโง่งง ถ้าอย่างนั้นถึงจะมีข้อเสียอยู่บ้างก็น่าจะหยวนๆ และยอมรับในตัวยอดนักสืบมากกว่าหรือเปล่า”

“ไม่จริงค่ะ รุ่นพี่กำลังเข้าใจประเด็นสำคัญผิดไป ฟังฉันนะค่ะ ถ้าแค่ไขปริศนาละก็ เป็นแค่คนทั่วไปก็พอค่ะ เหตุการณ์ที่คนทั่วไปเป็นผู้คิดและลงมือ ย่อมไม่มีทางที่คนอื่นจะเข้าใจไม่ได้ สมัยนี้แค่คนหัวดีหน่อยคลี่คลายอะไรสักอย่างได้ ก็จะถูกยกยอปอปั้นว่าเป็นยอดนักสืบ แต่ความจริงแล้วยอดนักสืบมีสถานะสูงส่งกว่านั้น เป็นแนวคิดที่เกิดมาพร้อมพลังเหนือธรรมชาติซึ่งจะดึงให้คดีต่างๆ มาเกิดขึ้นรอบตัว และจำเป็นต้องไขคดีนั้นนะค่ะ”

“เอ...ไม่ค่อยเข้าใจแฮะ แต่ก็จริงอยู่ว่า ถ้ามีคนที่มีพลังเหนือธรรมชาติแบบนี้คงจะรุ่นวายเหมือนกัน อีกอย่างไม่ว่าใครก็มีความลับที่อยากปิดบังสักเรื่องสองเรื่องอยู่แล้ว”

“ใช่ไหมล่ะคะ” ครูซุซึม ทำทางดีใจ

“สรุปว่ายอดนักสืบคล้ายๆ กับเครื่องจักรที่มีหน้าที่แก้ไขปริศนาเท่านั้นละ เป็นโปรแกรมที่พระเจ้าประทานให้เพื่อทำหน้าที่ไขปริศนาทุกอย่างให้กระจ่าง ไม่ว่าผู้อื่นจะต้องการหรือไม่ก็ตาม แต่ในความเป็นจริงแล้วบนโลกใบนี้ยังมีปริศนาที่หากถูกไขแล้ว จะทำให้ใครบางคนเป็นทุกข์อยู่จริงๆ ค่ะ ปริศนาพวกนี้ไม่สมควรไข พวกยอดนักสืบที่พิจารณาเรื่องนี้ไม่เป็นเนีย พุดตรงๆ คือไม่รู้จักกาลเทศะ ฉันไม่สนับสนุนหรอกค่ะ”

แม้ผมจะพอเข้าใจสิ่งที่เธอพูดอยู่บ้าง แต่ก็เป็นนามธรรมอย่างไรไม่รู้ จนผมไม่เข้าใจว่าเธอมีเจตนาอะไรกันแน่ ครูซุซึคงจะอ่านสีหน้าผมออก จึงกลับมายิ้มอย่างอ่อนโยนเหมือนปกติ

“--- ไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไรนะค่ะ ฉันแค่คุยไปเรื่อยเปื่อยค่ะ”

ในช่วงบ่ายอันสดใสของฤดูใบไม้ผลิ ผมกับครูซุซึกำลังเดินกลับไปยัง ‘เอกเซลแลนด์ ซิโนโนเมะ II’ อะพาร์ตเมนต์ซ่อมซ่อมซึ่งเราทั้งคู่อาศัยอยู่ แต่ที่ว่าเราทั้งคู่อาศัยอยู่ ไม่ได้หมายความว่าเราสองคนอยู่กัน เราไม่ได้คบหาเป็นแฟนกันด้วยซ้ำ

เราแค่บังเอิญอยู่ห้องข้างกันก็เท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้น --- ความบังเอิญราวกับปาฏิหาริย์นี้ก็ทำให้ผมได้มาเดินเคียงข้างครูซุซึแบบนี้ ผมขอขอบคุณพระเจ้าสุดหัวใจที่ประทานโชคให้ผม ครูซุซึเป็นรุ่นน้องที่คณะผมหนึ่งปี ถ้าไม่มีปาฏิหาริย์ที่เราอยู่ห้องข้างกัน ผมกับเธอก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับกันเลย

ผมชำเลืองมองครูซุซึเดินอารมณ์ดี

พุดตรงๆ --- ครูซุซึเป็นคนน่ารัก

เธอเป็นคนตัวเล็ก หน้าตาน่ารัก ทำทางเหมือนภูตน้อยในฤดูใบไม้ผลิ แม้จะไม่ได้มีความฉลาดแบบคนสมัยนี้เลยสักนิด แต่เธอเปี่ยมล้นด้วยเสน่ห์อันอ่อนโยนที่ช่วยให้ผู้พบเห็นรู้สึกสบายใจ

และที่สำคัญ ดวงตาเธอสวยมาก

ดวงตาเธอเป็นประกายระยิบระยับอยู่เสมอ เธอต้องเห็นโลกใบนี้สวยงามมากแน่ๆ

ระหว่างที่กำลังคิดไปเองอยู่ที่นี่ ผมเผยหน้าขึ้น พลันสบตากับครูซู

“อะไรหรอคะ ทำหน้าเหมือนหมาน้อยรอข้าวอยู่เลย หิวหรอคะ หรือให้ฉันสลับมาเป็นคนทำอาหารวันนี้แทนไหมคะ”

“...เปล่า ไม่เป็นไร วันนี้ฉันจะเอาของเหลือมาทำอะไรง่าย ๆ นะ”

“ถ้าเลือกได้ ฉันอยากกินข้าวห่อไข่ง่ายๆ แบบเดิมค่ะ อร่อยสุดๆ เลย”

“จริงหรอ ดีใจจัง เมนูนี้ทำเดี๋ยวเดียวก็เสร็จ”

“ไฮโย อันที่จริงฉันชอบกินเมนูนี้มากเลยละค่ะ แทนที่จะใช้ข้าวผัดไก่ เอาข้าวผัดผงชุบไก่มาห่อไข่แทนแบบนี้ ไอดียปีศาจสุดๆ เลยนะคะ”

“...ไอดียมนุษย์ต่างหาก”

เราคุยไร้สาระไปเรื่อย นี่คือช่วงเวลาแสนสุข

เนื่องจากผมกับครูซูต่างเป็นนักศึกษายากจนและยังอยู่ห้องข้างกัน เราจึงทำ ‘ข้อตกลงเรื่องผลัดกันทำอาหาร’ โดยผลัดกันเป็นฝ่ายเตรียมอาหารวันเว้นวันเพื่อประหยัดค่าอาหาร

...แต่ขอย้ำอีกครั้งว่า ถึงเราจะทำแบบนี้ แต่เราไม่ใช่แฟนกัน

ถ้าเป็นไปได้ ผมก็อยากเป็นแฟนเธออยู่หรอก แต่ครูซูทั้งน่ารัก ทั้งนิสัยดี เป็นที่ชื่นชอบของทุกคน ส่วนผมเป็นหนุ่มนักศึกษาแสนธรรมดา ไม่มีอะไรโดดเด่นสักอย่าง ณ ตอนนี้อย่างไม่มีวีแววหรือปัจจัยอะไรสักอย่างที่ความสัมพันธ์ของเราจะพัฒนาไปในรูปแบบนั้นได้

ชีวิตไม่ง่ายเลย

ผมเปลี่ยนเรื่องคุย จะได้หยุดคิดฟุ้งซ่าน

“ว่าแต่เรื่องยอดนักสืบที่พูดถึงเมื่อกี้ หมายถึงใครหรือเปล่าเนี่ย”

“เอ่ คุณคิดหรอคะ” ครูซูเอียงหัวเนื่องจากถูกถามเรื่องที่ไม่คาดคิด “ไม่ใช่ซะหน่อย ฉันนับถือเธอนะคะ แต่ก็ไม่ได้ถึงหรอกนะว่า เธอเป็นคนพิลึกกิดๆ”

คุณคิระคือคนที่เราทั้งคู่รู้จัก เธอเป็นคนหัวดีสุดๆ แถมยังถูกคนอื่นเรียกว่านักสืบอีกด้วย --- แต่ก็เป็นคนพิลึกอยู่ดี

“และเท่าที่ฉันรู้ ตอนนี้เธอยังเป็นนักสืบที่ดีอยู่ค่ะ เพราะเธอไขปริศนาเพื่อให้อื่นมีความสุข แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันนะค่ะว่า อนาคตจะยังเป็นแบบนี้หรือเปล่า”

คุรุซุพูดเหมือนพูดกับตัวเองแล้วเผยยิ้ม

“อู๋ย ที่ฉันพูดเมื่อก็เป็นความลับนะค่ะ พุดจาเหมือนนิทานแบบนี้ไม่ได้เลย”

“แต่ผิดคาดแฮะ ตอนแรกนึกว่าคุรุซุไม่ชอบอยู่ใกล้คุณคิระซะอีก”

“ถ้าถามว่าชอบอยู่ใกล้ไหม ก็ไม่ชอบหรอกค่ะ” คุรุซุยิ้มเจื่อน “ที่เป็นคนหัวดีก็ส่วนหนึ่ง แต่ที่สำคัญคือรูปร่างหน้าตาเธอค่ะ อยู่ใกล้คนดูดีอย่างกับรูปปั้นแบบนั้น ฉันใจเต้นไปหมด เทียบกันแล้วรุ่นพี่เซเซรากิดูเข้าถึงง่าย เป็นคนธรรมดาๆ แบบนี้ ฉันว่าดีกว่านะค่ะ”

“...นี่ชมหรือเปล่าเนี่ย”

“ชมสิคะ”

พอเห็นเธอพูดด้วยสีหน้าสงบเสียงม ผมจึงจำต้องยอมถอย

--- แต่ทันใดนั้น ผมเห็นเงาแปลกๆ ของใครบางคนอยู่ด้านหน้า ห่างออกไปราว 20 เมตร

มีหญิงร่างสูงยืนเหม่ออยู่กลางถนน

ร่างนั้นกำลังย่าพั่น เซไปทางซ้ายที่ขาที่ การทรงตัวดูน่าหวาดเสียวยังไรไม่รู้

มองจากด้านหลัง เธอดูเหมือนลอยเหมือนดวงวิญญาณ จนทำให้ผมใจระทึก

ตอนนี้เป็นเวลาสี่โมงเย็นกว่าๆ ยังเร็วเกินไปที่จะมาเหล่า แต่ถ้าเป็นวิญญาณก็ถือว่ารีบมาหลอกคนเร็วไปหน่อย

ผมตั้งใจจะหันไปบอกครูชูซึ่งอยู่ข้างๆ ว่าคุนากัว ออย่าเข้าไปใกล้
ดีกว่า แต่หญิงคนนั้นทรุดตัวลงไปกองกับพื้นเหมือนหมดเรี่ยวแรง ผมกับ
ครูชูจึงรีบวิ่งไปหา

“เอ่อ เป็นอะไรไหมคะ ถ้าอาการไม่ดี เดี่ยวฉันเรียกรถพยาบาลให้คะ”

ครูชูเอ่ยถามอย่างอ่อนโยน

แต่หญิงคนนั้นกลับไม่ตอบอะไร เธอเหม่อมองความว่างเปล่า ไม่
ได้จับจ้องไปที่ไหนเป็นพิเศษ ได้แต่นั่งอยู่บนพื้นอย่างอ่อนแรง หายใจแรง
เส้นผมยาวสีดำซึ่งเคยสลวยกลับยุ่งเหยิง ขอบตาไหล เห็นได้ชัดว่าสภาพ
ไม่ปกติ

ผมนึกในใจว่า แบบนี้ควรจะรีบเรียกรถพยาบาลให้เร็วที่สุด แต่
ทันใดนั้นเธอหลังน้ำตาไหลเป็นสาย ดวงตาเบิกโพลง

“...เรื่องเป็นแบบนี้เองหรือ”

เธอพึมพำอะไรบางอย่างเหมือนใจลอย ครูชูขมวดคิ้วด้วยความ
กังวล

“เอ่อ เกิดอะไรขึ้นหรือคะ ถ้ามีเหตุร้าย เดี่ยวฉันจะเรียกตำรวจ ---”

พอได้ยินคำว่าตำรวจ หญิงคนนั้นจึงตอบสนองเป็นครั้งแรก เธอ
เงยหน้ามองครูชูด้วยแวตาว่างเปล่า แล้วโผกอดครูชูไว้แน่น

“ฉันขอร้อง ออย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่นะ! ฉันไม่เป็นไร...ปล่อยฉัน...
ไว้อย่างนี้แหละ...”

เธอพูดเพียงเท่านั้นแล้วจู่ๆ ก็หมดแรงไปอีก ดูเหมือนเธอจะหมดสติ
ผมรีบประคองร่างเธอไว้ หญิงที่อยู่อ้อมแขนผมมีสีหน้าทุกข์ทรมาน

เรื่องชักจะยุ่งวุ่นวาย แม้เธอจะขอว่าอย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่ก็ตาม...
ผมกับครูชูมองหน้ากัน

“เอ...ถึงจะหายใจแรงแต่ก็ยังถือว่าปกติ ชีพจรก็คงที่ ฉันว่าคงไม่ถึง
กับต้องเรียกรถพยาบาลนะคะ แต่ก็อยู่ที่ว่าอาการจะเป็นยังไงต่อ เราคอย

ดูอาการไปก่อนดีไหมคะ เธอเองก็เหมือนจะไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่ เราพาเธอไปที่อะพาร์ตเมนต์กันก่อนดีกว่าคะ รุ่งพีคะ รบกวนช่วยพาเธอไปที่ห้องฉันได้ไหมคะ”

เธอทำหน้าม้อย ทำทางเกรงใจและดูร้อนใจนิดๆ เหมือนลูกสุนัขถูกทิ่ม

“แต่จะพาคนแปลกหน้าขึ้นห้องโดยไม่สงสัยอะไรเลยก็ยังไม่ค่อยดีนะ”

“ถ้าเกิดอะไรขึ้น ฉันจะตะโกนขอความช่วยเหลือค่ะ เห็นแบบนี้ฉันก็หวังพึ่งรุ่งพีนะคะ”

พอได้ยินเธอพูดแบบนี้ ผมเลยพูดเสียงแข็งไม่ออก

ผมถอนหายใจด้วยความจำใจเพื่อสื่อว่ายอมทำตามที่เธอขอ แล้วอุ้มร่างหญิงไว้เร็วแรงขึ้น

ทันใดนั้น --- อะไรบางอย่างหลุดจากมือเธอร่วงลงบนพื้น

คุรุซุหยิบสิ่งนั้นขึ้นมา เป็นหนังสือเล่มหนึ่ง

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือปกแข็งสีเขียวมอส ดูเก่าๆ

บนปกหนังสือพิมพ์ตัวอักษรแวววาวตัวหนาเตอะว่า **‘คดีสุดท้ายของคันทากิ อุโรมุ’**

ผมหวนคิดถึงอดีตขึ้นมาทันที สมัยนี้ยังมีคนอ่านอะไรพรรคนี้อยู่อีกเหรอเนี่ย

“เธอถอดหนังสือเล่มนี้ไว้จนหมดสติ แปลว่าคงเป็นของสำคัญไม่ใช่ไหมคะ”

“--- ก็อาจใช่ะ ดูเหมือนอ่านบ่อยซะด้วย”

แม้ตัวเล่มจะดูโหลๆ แต่ไม่ได้เปราะเปื้อนเลย จึงไม่น่าใช่ของเก่า ผมนึกเอะมิดๆ ว่ามีคนชอบอะไรพิลึกๆ แบบนี้ด้วย

คุรุซุมองปกหนังสือด้วยสีหน้าสงสัย แล้วเก็บหนังสือลงกระเป๋าใต้ที่เธอถืออยู่

“ก่อนอื่น รีบไปอะพาร์ตเมนต์กันดีกว่าคะ รูนพีคะ อาจจะลำบากหน่อย แต่ต้องขอรบกวนด้วยนะคะ”

2

ผมแบกร่างหญิงแปลกหน้าขึ้นหลังจนมาถึง ‘เอกเซลแลนด์ ซิโนโนเม II’ อะพาร์ตเมนต์ซ่อมซ่อมอายุ 40 ปีซึ่งเราสองคนพักอยู่

ผมก้าวขึ้นบันไดนอกตัวอาคารอย่างระมัดระวัง เพราะบันไดทำท่าเหมือนจะหลุดร่วงได้ทุกเมื่อ แล้วพาร่างหญิงสาวไปที่ห้องในสุดซึ่งเป็นห้องของครูซุ

ครูซุรีบปูพุงนอนให้ ผมจึงวางร่างเธอนอนลงบนพุง แล้วนั่งลงตรงนั้นด้วยความโล่งอกที่ภารกิจเสร็จสิ้นไปขั้นหนึ่ง

ผมหอบหายใจแรง มีเหงื่อไหลโชก ครูซุยื่นผ้าขนหนูกับชาข้าวบาร์เลย์เย็นเจี๊ยบมาให้ พร้อมกล่าวว่า “เหนื่อยแย่เลยนะคะ”

ผมนึกขอบคุณพร้อมรับของที่เธอหยิบยื่นให้ พอหายเหนื่อยจึงเอ่ยถามครูซุอีกครั้ง

“ตั้งใจจะทำยังไงต่อเธอ”

“อืมมม...ทำยังไงดีล่ะคะ”

เธอตอบคลุมเครือพร้อมห่มผ้าให้หญิงสาว

“ก่อนอื่น ลองหาดูใหม่ว่ามีอะไรที่จะช่วยให้เรารู้ชื่อเธอบ้าง”

“ขอโทษด้วยนะคะที่เสียมารยาท” ครูซุเอ่ยก่อนจะเริ่มค้นกระเป๋าหิ้วของเธอ

“เอ มีหนังสือเล่มนั้น สมาร์ทโฟน กระเป๋าใส่เครื่องสำอาง...อู๊ย มีซองใส่บัตรด้วยคะ”

ครูซุหิยาของใส่บัตรสีดำ ดูซึ่งกันไปหน่อยสำหรับของที่หญิงสาวใช้
“บัตรนักศึกษามหาวิทยาลัยชิโนโนเมะคะ ไหนๆ...ชื่อมิตสึรุกิ ยูอิ
อยู่ปีหนึ่ง เอกปรัชญาเหรอเนี่ย อู๊ย รุ่นพี่คะ เมื่อกี้ที่มองหน้าฉัน รุ่นพี่คง
คิดว่า ดูไม่เหมือนเรียนปีเดียวกันใช่ไหมคะ”

“ไม่ได้คิดแบบนั้นซะหน่อย”

แต่ความจริงแล้วผมคิดแบบนั้นเป๊ะ

ผู้หญิงคนนี้ --- มิตสึรุกิดูเป็นผู้ใหญ่ด้วยส่วนหนึ่ง แต่ครูซุเองก็
ตัวเล็ก น่ารัก ว่าตามตรง บอกว่าเป็นเด็ก ม.ปลายก็ยังได้สบายๆ

แน่นอนว่าผมไม่มีวันพูดแบบนี้ออกไปแน่

ว่าแต่นามสกุลมิตสึรุกินี้แปลกจัง ผมอะใจกับอะไรมากมายอย่างใน
ชอกหลีบความทรงจำ

มิตสึรุกิ มิตสึรุกิ... ผมพยายามค้นความทรงจำ แล้วในที่สุดก็ได้ข้อ
สรุปว่า อ้อ อย่างนี้เอง

ผมหยิบสมาร์ตโฟนออกมาเสิร์ชหาข้อมูลนิดหน่อย แล้วยื่นหน้าจอ
แสดงผลให้ครูซุดู เธอชะโงกตัวมามอง

“เอ มิตสึรุกิ มาซารุ --- นักเขียนนิยายชาวญี่ปุ่น... คนในครอบครัว
ของมิตสึรุกิคนนั้นเหรอคะ”

“คงใช่” ผมพยักหน้า แล้วเปิดวิกิพีเดียอีกหน้าหนึ่ง “ดูนี่สิ หนังสือ
เล่มเมื่อกี้ก็เป็นผลงานเขียนของมิตสึรุกิ มาซารุ เหมือนกันละ เคยได้ยิน
เรื่อง ‘คดีสุดท้ายของคันทากิ อุโรมุ’ ไหม”

“ไม่เคยค่ะ ไม่เคยเลยสักนิด เรื่องนี้ดังเหรอคะ”

“ดัง...อ้อ ก็ดังละมั้ง แต่ฉันเองก็ยังไม่เคยอ่านจริงๆ หรือกนะ...”

ผมตอบไม่ค่อยถูก ครูซุเป็นคนโสภา เลยไม่ค่อยอยากเล่าเรื่องข่าวลือ
ฉาวโฉ่แบบนี้ให้เธอฟังสักเท่าไร แต่ก็มีลางสังหรณ์ว่า ถ้ารอให้มิตสึรุกิตื่น
แล้วได้อินอะไรที่ไม่สมควรจะยังเป็นปัญหา ผมจึงจำใจเล่าให้ครูซุฟัง

“ฉันเองก็ไม่ได้รู้ละเอียดเท่าไรหรือกนะ สมัยที่เพิ่งเริ่มมีอินเทอร์เน็ต

ใหม่ๆ เรื่องนี้ดังเพราะมีกระแสดราม่านะ เมื่อประมาณยี่สิบปีก่อน มีนักสืบชื่อแปลกๆ เขาชื่อคันทากิ อุโรมุ”

“เอ มีตัวตนจริงๆ เหรอคะ” ครูซุทำตาโต ท่าทางตกใจ

“อ้อ ส่วนคนที่ชื่อมิตสึรุกิ มาซารุ เป็นคนเอาคดีที่เกิดขึ้นจริงมาเขียนรวบรวมและตีพิมพ์เป็นหนังสือ ซึ่งก็คือซีรีส์ ‘คันทากิ อุโรมุ’ นี่แหละสมัยนั้นฮิตสุดๆ เพราะเป็นเรื่องลึกลับที่เป็นเรื่องจริง ได้ยืนยันว่าหนังสือขายดีเป็นเทน้ำเทท่าเลยละ”

“แล้วหนังสือฮิตขนาดนั้น ทำไมถึงเกิดดราม่าล่ะคะ”

“เพราะถูกจับได้ว่าเป็นเรื่องลวงโลกนะสิ”

“...เรื่องลวงโลก”

“อ้อ ก็ตอนขายยังโฆษณาว่าเป็นเรื่องจริง แต่พอคนรู้ความจริงว่าแทบทั้งหมดเป็นเรื่องแต่ง เลยมีคนไว้วางนะ คนชื่อคันทากิ อุโรมุ ไม่มีตัวตนอยู่จริง และคดีทั้งหมดก็เป็นเรื่องแต่งทั้งนั้น สมัยนี้เรื่องโกหกทำนองนี้ถูกจับได้ง่ายๆ ก็จริง แต่สมัยนั้นอินเทอร์เน็ตยังไม่แพร่หลายเท่าไร เหมือนจะมีคนหลงเชื่อเยอะเลยละ หลังจากนั้นแน่นอนว่าหนังสือถูกระงับการตีพิมพ์ ส่วนมิตสึรุกิ มาซารุ ก็หายตัวไป ไม่ปรากฏตัวต่อสาธารณะอีก”

“...คล้ายๆ กับที่สมัยนี้คนชอบไว้วางกันว่า รายการเรียลตีหาแฟนมีสคริปต์หรือจัดฉากหรือเปล่า อะไรทำนองนั้นเหรอคะ”

“น่าจะแย่งกันกว่านั้นอีกนะ เดียวนี้ ‘มิตสึรุกิ’ กลายเป็นมีมในเน็ตที่สื่อถึงคนโกหกหรือพวกต้มตุ๋นไปแล้ว”

ผมรู้เรื่องวุ่นวายนี้เมื่อราวสิบปีก่อนตอนที่เพิ่งเริ่มใช้อินเทอร์เน็ต สมัยนั้นตามร้านหนังสือทั่วไปไม่มีหนังสือของมิตสึรุกิวางขายแล้ว ส่วนหนังสือที่ตีพิมพ์เป็นจำนวนมากในช่วงที่ได้รับความนิยมสูงสุดนั้นหาซื้อได้ในราคาถูกๆ ตามร้านหนังสือมือสอง น่าแปลกที่หนังสือของมิตสึรุกิเหมือนจะเป็นที่นิยมพอตัวในตลาดหนังสือมือสอง และยังคงมีการซื้อขาย

อยู่เรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบัน คนที่รู้เรื่องราวตรามาจากในอินเทอร์เน็ตคงนึกสนใจและหาซื้อกัน

เพราะอย่างนี้ ผมจึงแปลกใจนิด ๆ ที่เห็นผู้หญิงคนนี้อัดหนังสือเล่มนี้อย่างหวงแหนสุดชีวิต ทั้งที่ผู้คนต่างมองหนังสือเล่มนี้เป็นเพียงแค่ของแปลก

แต่มาตอนนี้ พอโตเป็นผู้ใหญ่ ผมกลับนึกอยู่เรื่องหนึ่ง

สมัยนั้นเขาถูกประณามหนักมากแน่ ๆ ผมไม่รู้ว่าเขามีเจตนาอะไร ถึงได้หลอกว่าเรื่องแต่งเป็นเรื่องจริง แต่การถูกสังคมโทษอย่างหนักจนเกินควรนั้นก็น่าสงสาร บางทีหญิงคนนี้อาจถูกคนอาฆาตมาดร้ายอย่างไรเหตุผลมาโดยตลอดก็เป็นได้

คุรุซุซึฟังผมเล่าด้วยที่ท่าทุกซี้ใจ เธอพนมมหายใจเหมือนจะปรับอารมณ์

“--- ก่อนอื่น เรารู้แล้วว่า ถ้าเกิดเหตุฉุกเฉินจะต้องติดต่อไปที่ไหน งั้นเรารอดูอาการเธอไปก่อนก็น่าจะได้แหละ ฉันไม่มีอะไรทำ เดี่ยวจะอ่านหนังสือเรียนแล้วกัน แล้วรุ่นพี่จะเอาไงคะ”

คุรุซุซึเอ่ยถามแบบไม่คิดอะไร ในสถานการณ์นี้ผมต้องระมัดระวังคำตอบให้ดี

“นั่นสินะ...จะให้ฉันทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กลับห้องก็น่าเกลียด ถ้าคุรุซุซึไม่ว่าอะไร ฉันจะอยู่เฝ้าเป็นเพื่อนจนกว่าผู้หญิงคนนี้จะตื่นแล้วกัน”

“จริงเหรอคะ ขอขอบคุณค่ะ ทำตัวตามสบายเลยนะคะ”

คุรุซุซึหน้าบาน ท่าทางยินดี ตอนแรกเธออาจกังวลใจนิด ๆ

ส่วนตัวผมนั่น แค่ได้อยู่ที่เดียวกับคุรุซุซึ ผมก็มีความสุขเหลือเกินแล้ว

“ไหน ๆ ก็ไหน ๆ ช่วยสอนเคมีเชิงฟิสิกส์ให้ฉันหน่อยสิคะ หลักความไม่แน่นอนอะไรเนี่ย ไม่เห็นเข้าใจสักนิด”

“อ้อ เรื่องนี้ละ เอาแค่พอรู้คร่าว ๆ ก็พอแล้ว เพราะเราไม่ได้เรียนคณะวิทยาศาสตร์ หลักนี้สรุปง่าย ๆ คือปริมาณทางฟิสิกส์จะมีค่าแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับการสังเกตการณ์”

ผมสอนหนังสือให้ครูชูซึ่งนั่งอยู่อีกฟากของโต๊ะกลมตัวเตี้ย นี่คือช่วงเวลาเหมือนได้กลิ่นความสุข

ผมกับครูชูเรียนคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโนโนเมะ ผมเรียนปีสอง ส่วนเธอเรียนปีหนึ่ง เราจึงรู้จักกันได้หนึ่งเดือน และนานๆ ที่ผมก็คอยช่วยสอนหนังสือให้เธอแบบนี้

และขอย้ำอีกครั้งว่า เห็นแบบนี้ แต่เราก็ไม่ได้เป็นแฟนกัน น่าเศร้าเหลือเกิน

เราตีวงหนังสือกันอยู่ราวสองชั่วโมงโดยคุยเรื่อยเปื่อยแทรกบ้างนานๆ ที่ จนใกล้ถึงเวลาอาหารเย็น

มิตสึรุก็ยังคงไม่ตื่น

ผมกลับห้องตัวเองไปทำข้าวห่อไข่สามจานอย่างรวดเร็ว แล้วกลับมาที่ห้องของครูชู

“ขอบคุณนะคะ เอาละ รีบกินกันดีกว่า เดี่ยวจะเย็นซะก่อน”

ครูชูดีใจมาก ถ้าเธอดีใจขนาดนี้ ผมเองก็ไม่เสียแรงเปล่าที่อุตส่าห์ทำอาหารให้เธอ

พอห่อจานของมิตสึรุไปด้วยพลาสติกถนอมอาหารเสร็จ เราก็กินข้าวห่อไข่กันทันที

“อืม ยังอร่อยเหมือนเดิมเลยคะ เบคอนแบบไม่เค็มผัดเปรี้ยวหวานทำเป็นคล้ายๆ หมูชาชูแบบนี้ช่วยชูรสได้เยี่ยมเลยนะคะ ฝีมือปีศาจชัดๆ”

“นี่ชมกันจริงๆ เหรอ”

“ชมสิคะ”

ผมตั้งหน้าตั้งตากำจัดข้าวห่อไข่อยู่เงียบๆ สักพัก พอกินไปได้ราวครึ่งจาน อยู่ดีๆ มิตสึรุก็ส่งเสียงครวญคราง เธอทำหน้าแบ่พร้อมบรีอตาขึ้นช้าๆ ผมเห็นเธอกวาดสายตามองไปรอบๆ แบบเหม่อๆ คงกำลังงงว่าตนอยู่ที่ไหน ครูชูเข้าไปหามิตสึรุแล้วพูดกับเธออย่างอ่อนโยน

“เอ่อ รู้สึกยังไงบ้างคะ ฉันชื่อคุรุฑู ชิกิ เรียนปีหนึ่งที่ชิโนโนเมะนะคะ ส่วนนี้คือรุ่นพี่เซเซรากิ ฮาคุโตะ เรียนปีสองค่ะ คุณหมดสติไป เราเลยพาคุณมาดูแลที่อะพาร์ตเมนต์ของฉันค่ะ”

ไม่รู้ว่ามีตีสึกิฟงอยู่หรือเปล่า เธอแค่เอาหลังมือแตะหน้าผากแวบหนึ่ง แล้วจึงมองความว่างเปล่า จนในที่สุดเธอก็ถอนหายใจยาวเหมือนเพิ่งจัดระเบียบความทรงจำได้ ก่อนจะพูดตอบ

“--- อ้อ จริงสินะ อย่างนี้เอง... ขอโทษด้วยนะที่ทำให้เดือดร้อน”
เธอลุกขึ้นช้าๆ พร้อมทำหน้าแบ่เหมือนเจ็บ

“ขอโทษที่ค่ะ...ฉันปวดหัวหนัก...”

“ดื่มชาข้าวบาร์เลย์ไหมคะ”

“...ค่ะ ถ้าได้สักแก้วก็ดีเลยคะ”

คุรุฑูยื่นชาข้าวบาร์เลย์เย็นเจี๊ยบให้มิตสึกิ เธอดื่มรวดเดียวหมด แล้วพ่นลมหายใจเหมือนจิตใจเริ่มสงบลงนิดๆ

“ขอบคุณนะ รู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่เลย”

“งั้นก็ดีแล้วค่ะ”

คุรุฑูรับแก้วเปล่ามา แล้วเอียงหน้าพูด

“ว่าแต่ อาจจะละลาบละล้งหน่อยนะคะ...แต่บางทีที่คุณปวดหัว อาจเพราะน้ำตาลตกก็ได้ เราเตรียมอาหารไว้เพื่อคุณมิตสึกิดูด้วย ถ้าไม่รังเกียจ เชิญรับประทานก่อนดีไหมคะ”

เธอทำตาโตนิดๆ คงเพราะได้ยินคำว่าอาหาร

“จะ...จะดีเหรอ...”

“ดีสิคะ เพิ่งทำได้ไม่นาน แต่ฉันไม่ใช่คนทำหรรณนะคะ รุ่นพี่เซเซรากิคนนี้เป็นคนทำคะ เรื่องรสชาติ ฉันกลัวรับประทานเลย”

มิตสึกิตาลอยเหมือนล้งเลอยู่แวบหนึ่ง แต่แล้วก็พยักหน้านิดๆ ทันทันเหมือนตัดสินใจได้

“...ถ้างั้นฉันขอรับน้ำใจนะคะ”

เธอเริ่มกินข้าวห่อไข่ แม้จะยังเหลืออาการเงินอายุให้เห็นนิดๆ

“---อ้อ อร่อยจัง”

मितสึรุกิทำตาโตเหมือนตกใจ ดีแล้วที่รสชาติถูกปากเธอ พวกผมสองคนเริ่มกินต่อบ้าง

พอกินเสร็จ ครูซุก็ซิงซาเขียวคั่วมาให้ ระหว่างที่ผมกำลังดื่มชาอย่างสบายใจอยู่นั้น มิตสึรุกิก็พูดขึ้นซ้ำๆ

“พวกคุณคือผู้ช่วยชีวิตฉันไว้ ฉันต้องขอบคุณจริงๆ นะ”

मितสึรุกิเอานิ้วแตะพื้นก้มหัวต่ำด้วยท่าทางสุภาพนอบน้อม ครูซุยิ้มตอบ

“ไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะ ฉันเลือกที่จะทำเอง แต่ที่สำคัญกว่านั้น คุณमितสึรุกิอาการเป็นยังไงบ้างคะ”

“ไม่เป็นไรแล้วค่ะ ยังปวดหัวอยู่นิดหน่อยก็จริง แต่เพื่อพ่อ ฉันจะยอมแพ้ตอนนี้ไม่ได้ --- เอ๊ะ จะว่าไป คุณทราบชื่อฉันได้อย่างไรคะ...”

“...ความจริงคือระหว่างที่คุณหมดสติ ฉันแอบเปิดดูข่าวของในกระเป๋าคูณ่ะค่ะ ถึงจะรู้ดีว่าเป็นการเสียมารยาทก็เถอะ...เลยเห็นชื่อคุณ มิตสึรุกิจากในช่องใส่บัตร ต้องขอโทษด้วยนะคะ”

“อ้อ อย่างนี้เอง” มิตสึรุกิพยักหน้าเหมือนเข้าใจ “ไม่เป็นไรเลย ไม่ต้องคิดมาก ฉันเป็นฝ่ายหมดสติไปเองด้วย...ฉันต่างหากที่ต้องขอโทษที่ทำให้วุ่นวาย”

จากนั้นमितสึรุกิดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ จึงเอ่ยถามด้วยสีหน้าจริงจัง

“คือว่า...ฉันไม่ได้จะสงสัยพวกคุณหรอกนะ...แต่ก่อนที่ฉันจะหมดสติ ฉันได้ถือหนังสือไว้เล่มหนึ่งหรือเปล่า...”

“ใช่ค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วง หนังสืออยู่ในกระเป๋าค่ะ”

मितสึรุกิรีบก้มมองในกระเป๋าเหมือนร้อนใจ แล้วหยิบหนังสือเล่มนั้นออกมาอดแนบออกอย่างอ่อนโยน รวากับได้กลับมาพบหน้าคนสำคัญ เธอพิมพ์ว่า โลงอกไปที่ ด้วยความเบาใจ

“--- หนังสือเล่มนี้สำคัญมากเลยหรือคะ”

คุรุซุเอย์ถาม มิตสึรุก็ตอบว่า ใช่ ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เปี่ยมไปด้วยความรักและห่วงหา

“นี่คือ...สายสัมพันธ์ล้ำค่าระหว่างฉันกับพ่อ...ถ้าทำหายไป ฉันคงมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้...”

ถ้อยคำของเธอชวนให้นึกสงสัยมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว และยังเป็นถ้อยคำที่พ่อได้ยินแล้วไม่อาจปล่อยผ่านไปได้เลย...แต่บางทีอาจไม่ควรซัดค้ำมากนัก เพราะอาจทำให้คุรุซุมีโอกาสเข้าไปพัวพันกับปัญหาอะไรบางอย่างก็เป็นได้

แต่คุรุซุกลับเป็นฝ่ายเข้าไปยุ่งวุ่นวายเอง

“ถ้ามีเรื่องอะไรละก็ ลองเล่าให้เราฟังดีไหมคะ อาจช่วยให้สบายใจมากกว่าเก็บไว้คนเดียวก็ได้ หรือบางทีเราอาจพอช่วยอะไรได้บ้าง ---”

“ขอบคุณนะ แต่ว่าไม่เป็นไรหรอก”

เธอตอบด้วยเจตนาปฏิเสธ ไม่ใช่เกรงใจ แม้ใบหน้าจะมีรอยยิ้มอ่อนโยนก็ตาม

“เรื่องนี้เป็นปัญหาของฉัน ไม่ต้องใส่ใจหรอก”

“งั้นหรือคะ”

คุรุซุหน้าม้อย ทำทางเธอดูเศร้าสร้อยมาก เหมือนลูกสุนัขที่เจ้าของไม่ยอมพาไปเดินเล่น ส่วนมิตสึรุก็คงปวดใจเหมือนกัน เธอจึงยิ้มเจื่อนพร้อมพูดต่อ

“--- ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ฉันมีเรื่องอยากถามเรื่องหนึ่งได้ไหม”

“ได้สิคะ!” อยู่ดีๆ คุรุซุก็ทำสีหน้าสดใส

“งั้นฉันขอถามเลยแล้วกันนะ” เธอเอียงหัวแบบพองามแล้วเอ่ยถาม “มีพวกคุณคนไหน...รู้จักคนที่ไซคดียากๆ ได้บ้างหรือเปล่า ใช่ แบบยอดนักสืบในนิยายนะ ---”

เธอถามเรื่องที่ไม่คาดคิด

ผมกับครูซูเบิดตาโพลงจึงหันหน้ากันราวกับนัดแนะกันได้

3

--- น่าเสียดายที่ผมไม่รู้จักถ้อยคำไหนที่จะบรรยายถึงคงโกจิ คิระ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ จึงต้องขอโทษด้วยที่ข้อมูลต่อไปนี้เป็นข้อมูลที่สะเปะสะปะอย่างยิ่ง

คงโกจิ คิระ นักศึกษาชั้นปีที่สี่ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยชิโนโนเมะ

เธอคาบซ้อนเงินซ้อนทองออกมาจากท้อง เกิดมาเป็นหลานสาวของผู้บริหารสูงสุดของคงโกจิกรุ๊ป กลุ่มธุรกิจขนาดยักษ์ซึ่งมีชื่อเสียงระดับโลก

นอกจากภูมิหลังซึ่งไม่มีใครเทียบได้แล้ว เธอยังมีสติปัญญาระดับอัจฉริยะ เรียนจบมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาตั้งแต่อายุสิบขวบ มีรูปร่างหน้าตางดงามจนนางแบบระดับโลกยังต้องเผ่นหนีเท้าเปล่า และยังมีความสามารถด้านกีฬาเหนือมนุษย์ เป็นถึงแชมป์โลกกีฬาฟันดาบ ราวกับหลุดออกมาจากหนังสือการ์ตูน ปัจจุบันเธอเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยในญี่ปุ่นด้วยความนឹกลูก

แต่เพราะความเหนือคนและอัจฉริยภาพที่มีมาแต่กำเนิดนี้ ทำให้เธอมีนิสัยหยิ่งผยองมาก เธอเชื่อสนิทใจว่า โลกหมุนรอบตัวเธอเอง สนุกกับการชมคนรอบตัวตามใจชอบ พอถูกใจใครก็จะนึกว่า คนนั้นเป็นสมบัติของตน มีปัญหาเรื่องการตระหนักถึงสิทธิส่วนบุคคล

แต่ในทางตรงข้าม เธอเชื่อว่า <<ผู้มั่งคั่งควรช่วยเหลือผู้ด้อยกว่า>> และมีน้ำใจ ถ้าเห็นใครตกที่นั่งลำบากจะต้องยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือคนอื่น

จึงเกลียดเธอไม่ลง นอกจากนี้เธอยังเป็นคนเดาใจยาก หากสนใจเรื่องอะไร
แล้วจะรีบเข้าไปยุ่งวุ่นวาย ส่วนเรื่องที่ไม่สนใจก็จะไม่ขายตามองเลย นิสัย
อันหลากหลายซับซ้อนนี้ทำให้คนรอบข้างปวดหัวอยู่เสมอ

แต่ว่า --- สติปัญญาของเธอนั้นเป็นของแท้แน่นอน

เธอจะแสดงความสนใจอย่างฉับพลันต่อเรื่องประหลาดหรือเรื่อง
ที่ตนไม่เข้าใจ มักจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับปัญหาของคนอื่นอยู่บ่อยครั้ง และใช้
สติปัญญาอันล้ำเลิศคลี่คลายปัญหาต่างๆ อย่างง่ายดาย

ชื่อเล่นของเธอจึงเป็น --- ยอดนักสืบแห่งชินโนเมะ

ปัจจุบันเธอมีห้องเล็กๆ ตรงฝั่งทิศใต้สุดบนชั้นบนสุดของตึกชมรม
มหาวิทยาลัยชินโนเมะ โดยอ้างว่าเป็นห้อง <<ชมรมยอดนักสืบ>> และ
ใช้ห้องนี้เป็นฐานทัพของเธอ

วันรุ่งขึ้น หลังผ่านมาหนึ่งคืน

ผมกับคุรุซุกำลังเดินอยู่บนโถงทางเดินในตึกชมรม และพามิตสึกุ
มาด้วย

เมื่อได้ยินมิตสึกุอ้อนวอนว่า ถ้ารู้จักยอดนักสืบ โปรดช่วยแนะนำ
ให้ที คุรุซูก็ปล่อยผ่านไม่ได้ ตอบตกลงตามคำขอโดยไม่มีเงื่อนไข จึงจำ
ต้องพาเธอมา

เรามาถึงที่หมาย ผมเปิดประตูซึ่งห้อยป้าย ‘ชมรมยอดนักสืบ’

ผมพุดใส่ห้องขนาดประมาณ 13 ตารางเมตร

“ขออนุญาตนะครับ” ทันใดนั้น ---

“อ้าว เชิญเลย เซเฮรากิ ชิกิ”

ชายหนุ่มใส่แว่น นั่งอ่านหนังสืออยู่บนโซฟาฝั่งด้านในห้องเงยหน้า
ขึ้น พอเห็นว่าเป็นพวกผม เขาก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน

คุรุซูกำลังอยู่ข้างๆ ผมเอียงหัวให้แบบพองาม

“สวัสดีค่ะ รุ่งพีธีบาริ วันนี้ฉันพาแขกมาด้วย ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ”

“ไม่เป็นไรเลย แต่ห้องคับแคบหน่อยนะ ต้องขอโทษด้วย เที่ยตามสบายเลย”

อิบาริลุกขึ้นโดยไม่แสดงสีหน้ารังเกียจแม้แต่น้อย แล้วเชื้อเชิญให้พวกผมนั่งบนโซฟา

มิตสึรุกินเดินเข้าห้องแล้วกล่าวว่า ขออนุญาตนะคะ พร้อมก้มหัวทักทายอย่างสุภาพ

“ฉันชื่อมิตสึรุกิ อยู่ค่ะ อยู่ปีหนึ่ง ต้องขอโทษด้วยนะคะ ที่มารบกวนกะทันหันแบบนี้”

“ไม่เป็นไรเลย ไม่ต้องคิดมาก ผมชื่ออิบาริ โคซุเกะ อยู่ปีสอง คณะวิศวกรรม ฝากตัวด้วยนะ คุณมิตสึรุกิ”

อิบาริกล่าวเรียบๆ เช่นนี้ เหมือนจะช่วยให้มิตสึรุกิคลายความประหม่า

ชายคนนี้มีผมดำหยักศก สวมแว่นตากรอบสีดำ ลักษณะภายนอกดูเป็นหนุ่มนักอ่านวรรณกรรมชัดๆ และเขาก็ชื่นชอบวรรณกรรมตรงตามรูปลักษณะภายนอก เขาเป็นเพื่อนเพียงไม่กี่คนของผม เมื่อก่อนเคยเป็นสมาชิกชมรมประชาสัมพันธ์ซึ่งเป็นผู้จัดทำวารสารของมหาวิทยาลัย ชื่อวารสาร ‘เมฆรุ่งสาง’ ออกฉบับใหม่ฤดูละครั้ง แต่ตอนชมรมประสบวิกฤตต้องโดนยุบเพราะกองบรรณาธิการมีสมาชิกไม่พอ คุณคิระก็มาเจอเข้า เขาจึงถูกเธอยึดตัวไปพร้อมกับห้องเพื่อก่อตั้ง <<ชมรมยอดนักสืบ>> นับว่าเขาน่าสงสารทีเดียว

แต่ด้วยอำนาจและอิทธิพลของคุณคิระ กองบรรณาธิการจึงยังอยู่ต่อไปได้

ส่วนพ่อของเขานักเขียนชาวชื่อดัง ได้ยินว่าอิบาริเคยบินกับพ่อไปทั่วโลกตั้งแต่เด็ก อาจเพราะเหตุนี้ เขาจึงมีทักษะการสื่อสารสูงเป็นพิเศษ พอเชื้อเชิญให้พวกผมนั่งลงบนโซฟาสำเร็จ อิบาริก็เอ่ยถาม

“แล้วที่มารวันนี้มีธุระอะไรหรือ”

ผมกับคุรุซุมองหน้ากัน แต่มิตสึสึกิเป็นผู้ตอบคำถามด้วยตัวเอง เหมือนจะคุมเราสองคน

“ฉันมีเรื่องอยากขอคำปรึกษาคุณคงโกจินะคะ”

“อ้อ อย่างนี้เอง”

ฮิบาริตอบเหมือนเข้าใจเรื่องราว เขาคงคุ้นเคยกับการมีคนมาขอคำปรึกษา

“ความจริงคือเธอเพิ่งออกไปเมื่อประมาณ 30 นาทีก่อน เห็นบอกว่าหิวเลยจะไปกินราเมงนะ” ฮิบารียักไหล่ “ถ้ามีธุระเร่งด่วน ให้ผมโทร.เข้ามือถือเธอไหม”

“--- ไม่ใช่ไรค่ะ” มิตสึสึกิส่ายหน้าแบบพองาม “ขอบคุณมาก นะคะสำหรับความกรุณา แต่ไม่ได้รีบขนาดนั้น ถ้าไม่ขัดข้อง ฉันจะขอ รอที่นี้นะคะ”

“อ้อ ได้สิ” ฮิบาริยิ้มเหมือนโผล่อกอย่างบอกไม่ถูก “ฉันผมซงซาให้ นะ เธอเป็นชาดาร์จีลิงได้ไหม”

“ค่ะ” มิตสึสึกิพยักหน้าตอบ ฮิบาริซงซาสำหรับทุกคนอย่าง คล่องแคล่วเหมือนคุ้นเคยเป็นอย่างดี

หลังรออยู่สักพักพลางกินคุกกี้ที่ฮิบาริอบเองคู่กับน้ำชา จูๆ ประตูก็กก็ เปิดออกอย่างแรงเสียงดัง บัง!

“อ่า อร่อยแฮะ ตอนแรกฉันดูถูกว่าราเมงเป็นแค่อาหารชาวบ้าน แต่มันๆ กินที่ก็ดีเหมือนกัน อร่อยสุดๆ เลยละ แต่ว่าวันนี้อากาศร้อนจัง เพิ่งจะเดือนพฤษภาแท้ๆ อุนจากุ ขอเลย์เย็นหน่อย”

คงโกจิ คิระ ตบอกเสื้อเชิ้ตหวัดๆ --- พร้อมเดินโผล่เข้ามา ในห้อง คำว่า ‘เลย์เย็น’ นี่ย่อมาจากซาข้าวบาร์เลย์เย็น

“สวัสดีค่ะ คุณคิระ ขออนุญาตมารบกวนนะคะ”

“อ้าว คุรุซุกับผู้ช่วยนี่นา” คุณคิระโบกมือหยอๆ แบบไม่คิดอะไร “เชิญเลย ตามสบายนะ”

คุณคิระกล่าวพร้อมหรีตาคีตุนยชา ใไต้ตาคัยยงคุดัยาวนเหมือน
เช่นทุกวัน

ราเมงคางจะอรอยมากที่เดียว คุณคิระถึงได้คุดารมณดีนัค ถือเป็น
จังหวะเหมาะที่จะขอร้องเธอ

ส่วนคนที่เธอเรียกว่า ผู้ช่วย หมายถึงผมเอง คุณคิระคางจะมองว่า
ผมเป็นผู้ช่วยของเธอ ส่วนอุณจากุ¹ หมายถึงฮิบาริ เธอมีนิสัยชอบตั้งชื่อ
เล่นพิลึกๆ ให้แก่คนที่เธอมองว่าเป็นสมบัติของเธอ และยังชอบใช้ภาษา
แปลกๆ ไม่เหมือนใคร

ถ้าถามว่าผมเป็นผู้ช่วยเรื่องอะไร น่าจะเป็นผู้ช่วยยอดนักสืบ เมื่อ
ราวๆ ครึ่งปีก่อนเคยเกิดคดีลักทรัพย์ขึ้นในมหาวิทยาลัย และผมดันโชคร้าย
ตกเป็นผู้ต้องสงสัยทั้งที่ไม่ได้มีส่วนรู้เห็น ตอนนั้นคุณคิระยื่นมือเข้ามาช่วย
ผมจึงได้รู้จักเธอ ตั้งแต่นั้นมาผมจึงให้เธอใช้ชื่อผมเป็นสมาชิกคนหนึ่งของเธอ
<<ชมรมยอดนักสืบ>> (หรือชื่ออย่างเป็นทางการคือชมรมประชาสัมพันธ์)
เพื่อตอบแทนบุญคุณเธอ

ส่วนคุรุซุ่นั้นเปรียบเหมือนนักบุญ เธอให้ยืมชื่อตัวเองด้วยเหตุผลแค่
เพราะเธออยู่ว่างๆ

คุณคิระจัดแต่งเส้นผมยาวให้เข้าที่ แล้วหันมองมิตสึสึกิ

“ยินดีต้อนรับ เอ สาวสวยคนนี้คือแขกไข่มุข”

มิตสึสึกิลุกขึ้นยืนเหมือนกำลังรอจังหวะอยู่พอดี แล้วก้มหัวคำนับ

“--- ยินดีที่ได้รู้จักคะ ฉันชื่อมิตสึสึกิ ยูอิ เรียนปีหนึ่ง ขอฝากเนื้อ
ฝากตัวด้วยนะคะ”

“อ้อ ฝากตัวด้วย” เธอหย่อนก้นลงนั่งบนโซฟาตัวที่คุณภาพดีที่สุด
“มีธุระอะไรหรือ ถ้าเป็นเรื่องน่าสนใจ ฉันก็ยินดีรับฟัง”

คุณคิระส่งสายตามองมิตสึสึกิเหมือนจะลองเชิง พร้อมซดชาข้าว

¹ ชื่อ “ฮิบาริ” เขียนด้วยอักษรคันจิ 雲雀 แต่เมื่อมองอักษรแยกเป็นตัวๆ อักษร 雲 อาจอ่าน
ออกเสียงว่า “อุณ” และอักษร 雀 อาจอ่านออกเสียงว่า “จาคุ” ได้ด้วย

บาร์เลย์ที่ได้รับมรดกเดียวหมดราวกับเป็นเรื่องปกติ ท่วงท่าเหมือนเจ้าคน
นายคนไม่มีผิด และท่วงท่างี้ยังดูเข้ากับเธอมากจนน่าเจ็บใจ

มิตสึรุกิแสดงที่ทำดังเล ก่อนจะเอามือทาบอกเหมือนตัดสินใจได้
แล้วกล่าวว่า

“--- ความจริงคือฉันอยากขอร้องคุณคงโกจิซึ่งได้รับการขนานนาม
ว่าเป็นยอดนักสืบ ให้ช่วยไขคดียากที่ยังไม่มีใครไขได้ และหาหลักฐาน
สำคัญที่จะช่วยคลี่คลายคดีนะคะ”

“คดียากที่ยังไม่มีใครไขได้” คิ้วสวยได้รูปของคุณคิระกระตุก “น่า
สนใจดีนี่ ไหนพูดต่อซิ”

“ฉันพูดจาอ้อมค้อมไม่เก่ง ขอพูดตรงๆ เลยนะคะ คดียากที่ยังไม่มี
ใครไขได้นี้มีชื่อว่า ‘คดีสุดท้ายของคันทากิ อุโรมุ’ และหลักฐานที่ว่านี้มีชื่อ
ว่า --- <<กล่องดนตรีของคุณจิ>>”

“--- ได้ยวนะ”

อยู่ๆ คุณคิระก็พูดเสียงทุ้มต่ำ พร้อมจ้องหน้ามิตสึรุกิด้วยแววตา
ดุคั่นเหมือนจะทิ่มแทง

“ถ้าคิดจะแก่งัดกันก็รีบกลับไปเลยนะ...คิดจะหลอกฉันหรือไง”

ถ้าผมถูกคุณคิระมองด้วยแววตาแบบนี้คงกลัวจนตัวสั่น แต่มิตสึรุกิ
กลับกล้าสบตาเธอพร้อมตอบว่า

“...ค่ะ ไม่แปลกเลยที่คุณจะพูดแบบนี้ แต่ฉันพูดจริงค่ะ”

“สรุปว่าเธอกำลังจะขอให้ฉันคนนี้ช่วยไขคดีในนิยายเพื่อฝันจริงๆ
หรือ”

คำถามนี้สั่นเสียงมาก ถ้าตอบผิดคงทำให้เธอโมโห แต่ผมก็เข้าใจ
ความรู้สึกของคุณคิระเหมือนกัน เมื่อกล่าวถึง ‘คดีสุดท้ายของคันทากิ
อุโรมุ’ เดียวนี้เป็นเพียงแค่ผูกตลกกับเรื่องดราม่าในอดีตที่ยังคงถูกเล่าขาน
ถ้าเป็นคนที่รู้จักอินเทอร์เนตดีสักหน่อย พอได้ยินชื่อนี้คงแคร็ง อ้อ พร้อม
ทำหน้าแบ่เท่านั้น

หญิงที่อยู่ตรงหน้าคนนี้เข้าใจจริงๆ หรือเปล่าว่า การขอร้องคงโกจิ
คิระ ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นยอดนักสืบให้ไขคดีนี้แปลว่าอะไร

มิตสึรุก็ไม่สนใจผมซึ่งกำลังเฝ้ามองด้วยความเป็นห่วง เธอจึงหัน
คุณคิระพร้อมกล่าวว่า

“--- มีเรื่องเข้าใจผิดอยู่นิดหน่อยค่ะ คันนากิ อุโรมุ --- มีตัวตน
อยู่จริงค่ะ”

ประโยคนี้ทำให้คุณคิระตกใจเบิกตาโพลงทั้งสองข้าง นานๆ ที่จะ
เห็นเธอเป็นแบบนี้

“ว่าไงนะ...เอ๊ะ! เดียวนะ ถ้าฟังไม่ผิด นามสกุลของเธอคือ...”

“มิตสึรุค่ะ ฉันชื่อมิตสึรุ ยูอิ”

“มิตสึรุ...อย่าบอกนะว่า เธอคือลูกสาวของ <<ผู้สังเวย>>
มิตสึรุ มาซารุ!”

“--- ใช่ค่ะ”

มิตสึรุก็พยักหน้าหงึกเหมือนแฝงความรู้สึกบางอย่าง
วินาทีต่อมา คุณคิระก็กระโดดพรวดจากโซฟา สิ้นหน้าปิติยินดี
“ฉันแปลว่า ‘คดีสุดท้ายของคันนากิ อุโรมุ’ คือเรื่องที่เกิดขึ้นจริง
จริงๆ หรือ!”

“ฉันได้ยินมาว่าอย่างนั้นค่ะ”

“ตำนานเคยมีชีวิตอยู่จริง!”

คุณคิระตะโกนพร้อมชูกำปั้นทั้งสองข้างเหมือนประทับใจสุด
ยอดนักสืบพูดต่ออย่างตื่นเต้นเหมือนเปี่ยมล้นด้วยความสุข ไม่สนใจ
พวกผมที่ยังงุนงงกับเหตุการณ์ประหลาดอันไม่คาดคิด

“อย่างนี้เอง! อย่างนี้เอง! ฉันแปลว่าคุณแม่ของเธอคือไฮชิกาวะ
คาคุยะ คนนั้นหรือเปล่า!”

“ผู้หญิงพรรคนั้น! เธอคือคนที่ทิ้งฉันกับพ่อไป ฉันไม่ถือว่าเป็นแม่
หรอกค่ะ”

มิตสึรุกิเปลี่ยนท่าที่ จากที่ตอนแรกเป็นคนสุขุมกลายเป็นอารมณ์
พลุ่งพล่าน

“อึ้ย! ดูเหมือนจะเคยเกิดเรื่องอะไรขึ้นสินะ”

คุณคิระตบมือขอบอกขอบใจ ผมทนเสียบต่อไปไหวแล้วจึงพูดแทรก

“เดี๋ยวจะครบ สรุปว่าซีรีส์ ‘คันทากิ อุโรมุ’ ที่ในเน็ตบอกว่าเป็นเรื่อง
ลวงโลก ความจริงแล้วไม่ได้ลวงโลกหรอกครับ”

“...ค่ะ” มิตสึรุกิพยักหน้าเศร้าๆ “พอบอกฉันว่า ที่ว่าเป็นเรื่องลวง
โลกนั่นแหละคือเรื่องลวงโลก ส่วนเรื่องอื่นๆ นั้น พอปิดปากเสียบ ไม่ยอม
บอกฉันเลยคะ เพราะพวกพ่อยุติบทบาทและเลิกปรากฏตัวต่อสาธารณะ
ถึงได้ถูกปล่อยข่าวลือว่าเป็นเรื่องลวงโลก เรื่องนี้ไม่ผิดแน่ค่ะ”

“--- เคยได้ยินว่ามีคนหวังร้ายมานานแล้วละ” คุณคิระพูดต่อ
ด้วยสีหน้าสงบเสถียร “มีคนกลุ่มหนึ่งเชื่อกันว่าในสมัยนั้นพวก <<ยอด
นักสืบ>> และ <<ราชาจอมโจร>> ได้รับความนิยมนมาก ทำให้ผู้คนพา
กันไม่ใส่ใจหน่วยงานสืบสวนของรัฐมากขึ้นด้วย สำนักงานข่าวกรองกับ
ตำรวจเลยมองคนพวกนี้เป็นตัวอันตรายและโจมตีพวกเขา...แต่ที่สำคัญ
ที่สุดคือพวก <<ยอดนักสืบ>> ไม่ได้ออกมาโต้แย้งเลยแม้แต่บ่อย เรื่องนี้
ส่งผลมาก สุดท้ายสังคมเลยตัดสินใจว่า การที่ไม่ได้ออกมาโต้แย้งแปลว่ามี
เรื่องน่าอัปอายจริงๆ”

ผมไม่รู้รายละเอียดของเรื่องดรามานี้ จึงพูดอะไรไม่ได้ ถ้าทุกอย่าง
เป็นเรื่องจริง แต่ถูกเปลี่ยนให้เป็นเรื่องโกหกทั้งหมดเพื่อประโยชน์ของใคร
บางคนละก็ จินตนาการได้ไม่ยากว่า มิตสึรุกิ มาซารุ จะคับแค้นใจขนาดไหน

“ที่ไม่ได้ออกมาโต้แย้งก็เพราะมีเหตุอะไรบางอย่างสินะ”

“...ค่ะ ฉันมีเหตุจำเป็นบางอย่าง เลยเล่าสถานการณ์ทั้งหมดของฉัน
ให้คุณฟังไม่ได้ แต่ถ้าคุณจะช่วยกรุณาช่วย ฉันก็จะยินดีมากค่ะ”

“ได้สิ ฉันตกลง ถ้า ‘คดีสุดท้าย’ เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องลวงโลก ก็
ถือว่าเป็นคดีในตำนานที่ยังไม่มีใครไขได้จริงๆ อาชญากรรมแห่งศตวรรษ

ที่ไม่มีทางเป็นไปได้ ซึ่งถูกเก็บซ่อนใน <<กรุสมบัติของราชา>> กับหลักฐานที่หายไปนะ น่าสนใจจะตายไป”

คุณคิระพูดด้วยอาการตื่นเต้น แต่แล้วเธอเอ่ยถามเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้

“แต่ฉันยังไม่ค่อยเข้าใจว่า เธอต้องการอะไร เธออยากได้อะไรจากฉันกันแน่”

“ฉันอยากให้คุณช่วยไข ‘คดีสุดท้ายของคันทากิ อุโรมุ’ เพียงแค่นั้นค่ะ” มิตสึรุกิพูดอย่างหนักแน่นชัดเจน พร้อมจ้องหน้าคุณคิระโดยไม่หลบตา “และเล่าความจริงให้ฉันฟัง เท่านั้นทุกอย่างก็จะคลี่คลายค่ะ แล้ว <<กล่องดนตรีของคุณจิ>> ก็จะมาอยู่ในมือฉัน --- โดยไม่ทำให้ใครเดือดร้อนขึ้นตอนเป็นแบบนี้ค่ะ”

“หือ ไม่เห็นเข้าใจเลยสักนิดว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร แต่สรุปว่าเธอต้องการความจริงของคดีสินะ แต่ว่า...เธอน่าจะมีข้อมูลสำคัญหลายอย่างที่‘ไม่ได้เขียนอยู่ในหนังสือ’ ถ้าจะให้ไขคดีโดยไม่ยอมเผยข้อมูลพวกนี้ จะไม่เกินไปหน่อยหรือ”

ผมไม่เข้าใจเลยสักนิดว่า พวกเธอคุยกันเรื่องอะไร แต่ใบหน้าสละสลวยของมิตสึรุกิบุตบึงเหมือนถูกแทงใจดำ

“...พอบอกฉันว่า ‘ทุกอย่างที่จำเป็นต่อการไขคดีเขียนอยู่ในหนังสือหมดแล้ว’ นะค่ะ”

“อย่างนี้เอง...สรุปคือในความเป็นจริง มิตสึรุกิ มาซารุ ได้เปิด <<กรุสมบัติของราชา>> แล้วสินะ” คุณคิระเชิดคาง ท่าทางเหมือนสนอกสนใจ “แต่สุดท้ายหลักฐานน่าจะถูกไฟไหม้ไปหมดแล้วจากเหตุเมื่อสี่สิบปีก่อน ไม่ว่าจะกระเสือกกระสนยังไง แต่ฉันว่าเราคงทำอะไรไม่ได้ นอกจากคิดเลื่อนเปื้อนไปเรื่อย ๆ แบบเดียวกับพวกคนที่คลั่งไคล้เรื่องลึกลับสมัยก่อน หรือไม่ก็สมัยนี้”

ผมไม่ได้อ่านนิยาย เลยไม่เข้าใจเรื่องที่เธอพูดแม้แต่เน้อย และเดาว่า

คู่หูกับฮิวาริก็คงไม่ต่างกัน มิตรสื่อกียิ้มหน້วยๆ พร้อมยกไหล่

“ถึงปานนี้คงไม่รู้แล้วว่าอะไรคือความจริงกันแน่ เหมือนความจริงซ่อนอยู่ในพุ่มไม้รกร้างจริงไหมคะ ถ้าข้อสันนิษฐานไหนทำให้ฉันยอมรับได้ฉันก็จะถือว่าข้อสันนิษฐานนั้นคือความจริงค่ะ”

“หือ” คุณคิระพนมออกจุกพร้อมยิ้มอย่างมีเลศนัย เธอคนนี้ต้องกำลังคิดเรื่องไม่เป็นเรื่องอยู่แน่ๆ ผมชนลุกโดยอัตโนมัติแบบเดียวกับสุนัขในการทดลองของพัฟฟอฟ²

คุณคิระเหลือบมองพวกผมพร้อมเผยยิ้มแบบมีแผนร้ายโดยไม่รู้ตัวก่อนจะกลับไปมองมิตรสื่อกีแล้วกล่าวว่า

“--- เอาแบบนี้แล้วกัน ใช้วิธีแบบในนิยายเรื่อง ‘คดีช็อกโกแลตพิษ’³ ให้แต่ละคนที่อยู่ที่นี่สันนิษฐานคดี และนำเสนอความจริงของแต่ละคนให้เธอฟัง แล้วเธอก็เลือกข้อสันนิษฐานที่ถูกใจเป็นพิเศษมาแบบหนึ่ง เอากลับบ้านไปโดยถือว่าเป็นความจริง นี่แหละคือ <<ผู้มั่งคั่งควรช่วยเหลือผู้ด้อยกว่า>> ที่ฉันจะให้เธอได้”

“...หมายความว่าอะไรคะ” มิตรสื่อกีขมวดคิ้วสวยได้รูป “ฉันแค่อยากได้ข้อสันนิษฐานจากคุณคงโกจิคนเดียวก็พอใจแล้วค่ะ”

“แต่เธออาจไม่ยอมรับความจริงที่ฉันเสนอก็ได้นี่” คุณคิระยิ้มอย่างงามสง่า “คิดซะว่าทำประกันเผื่อกรณีนั้นก็แล้วกัน และทุกคนที่อยู่ที่นี่ก็เป็นเหมือนลูกน้องคนเก่งของฉัน ต้องไขคดียากในตำนานได้ไม่เลวแน่นอน”

ไม่รู้ทำไมคุณคิระจึงพูดอย่างหนักแน่นด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม ผมรู้สึกว่เรื่องกำลังจะไปในทางที่ไม่ดี จึงยกมือขึ้นด้วยใจหวาดหวั่น

² การทดลองนี้สรุปได้ว่า แม้ปกติแล้วสุนัขจะไม่น้ำลายไหลเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง แต่หากให้อาหารสุนัขโดยสังกระดิ่งไปพร้อมกันเรื่อยๆ สุนัขจะน้ำลายไหลเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งแม้จะไม่ได้ให้อาหารก็ตาม

³ The Poisoned Chocolates Case นิยายในปี 1929 โดย Anthony Berkeley คดีที่เกิดขึ้นในลอนดอนและตำรวจไขคดีไม่ได้ สมาชิกชมรมอาชญากรรมจำนวน 6 คน จึงผลักดันนำเสนอข้อสันนิษฐานของตน

“...เอ่อ ต้องขอโทษที่ขัดจังหวะตอนกำลังคุยกันสนุกนะครับ แต่ว่ามานี้ แปลว่าพวกเราต้องอ่าน ‘คดีสุดท้ายของคันทากิ อุโรมุ’ แล้วสันนิษฐานหาความจริงด้วยเหอครับ”

“ถูกต้อง แล้วฉันจะจัดงานให้ทุกคนนำเสนอข้อสันนิษฐานให้กันฟังงานนี้น่าสนุกทีเดียวนะว่าไหม”

ผมผลลทำหน้าแบ่

“นำเสนอเหอ...คงไม่เหอครับ อีกอย่างตัวคุณมิตสึรุก็คงอีต้อัดใจที่ต้องฟังคนนอกอย่างพวกผมพูดนั่นพูดนี่”

“--- ไม่เหอหะ ไม่เป็นไร” มิตสึรุก็ตอบอย่างหนักแน่น “ฉันเป็นฝ่ายขอร้องให้ช่วยไซคิ ดังนั้นให้คุณคงโกจิใช้วิธีตามที่สะดวกได้เลยค่ะ การได้ฟังข้อสันนิษฐานหลายๆ แบบ สำหรับฉันก็ถือว่าได้ประโยชน์ด้วย แต่ฉันอยากขอร้องแค่เรื่องเดียวค่ะ วันที่จะนำเสนอข้อสันนิษฐาน ขอเป็นวันที่ 20 ได้ไหมคะ ต้องขอโทษด้วยนะคะที่ขออะไรเอาแต่ใจ แต่ฉันต้องไซคิให้ได้ภายในวันนั้นค่ะ”

“ไม่มีปัญหา”

คุณคิระตอบตกลงอย่างง่ายดายเรื่องเส้นตายที่มิตสึรุเสนอ แต่สำหรับคนที่ถูกดึงไปติดร่างแหอย่างผมนั้นไม่โอเค วันที่ 20 พฤษภาคม คือวันจันทร์หน้า ถ้าไม่นับวันนี้ก็เหลือเวลาอีกแค่สี่วัน เวลาสั้นแค่นี้จะให้อ่านหนังสือทั้งเล่ม และยังต้องหาข้อสันนิษฐานหลายๆ ของคดีต่างๆ ซึ่งบรรยายไว้ในหนังสืออีก สำหรับคนธรรมดาอย่างผมแล้วถือว่าโหดเกินไป

แต่คุณคิระกลับเรียบสรุปโดยไว ไม่มีเวลาให้ผมได้เปล่งถ้อยคำที่อัดอั้นในใจนี้ออกไปด้วยซ้ำ

“งานนำเสนอข้อสันนิษฐานเอาเป็นวันจันทร์ เวลาสี่โมงเย็น ที่ห้องนี้ ทุกคนอย่ามาสายละ มิตสึรุก็โอเคตามนี้ไซ้ไหม”

“ค่ะ ต้องขอขอบคุณด้วยนะค่ะ”

มิตสึรุก็โค้งคำนับแล้วเดินออกจากห้องไป

4

พอมิตส์รุ๊กออกจากห้องไปได้ไม่นาน คุณคิระก็หันมาหาพวกผมแล้ว
พูดด้วยรอยยิ้มแถมปริ

“เออะ ชักสนุกแล้วสิ!”

“...คุณสนุกของคุณอยู่คนเดียวต่างหาก”

บรรยากาศตึงเครียดแปลกๆ ทำให้ผมเหนื่อยจนไหล่ตกเพราะหมดแรง
แต่คุณคิระไม่ได้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีพอจะเอ่ยขอบคุณต่อความ
เหนื่อยยากของผู้อื่น จึงได้แต่หัวเราะดังกึกๆ น่าขบขัน และตบเบาผมแปะๆ

“อย่าทำหน้ามทุกซ์แบบนี้สิ ผู้ช่วย ต้องใช้ชีวิตให้สนุกเข้าไว้ เอ้า!
ฉันให้ลูกอมแล้วกัน”

“...ขอบคุณ”

เธอยื่นลูกอมในมือมาให้ ไม่รู้ว่าหยิบออกมาจากไหน ถึงเธอจะเป็น
มหาเศรษฐี แต่เรื่องพรรคนี้กลับเหมือนคนทั่วไปกว่าที่คิด

แม้คุณคิระจะมีดวงตาเยือกเย็นดูดี และเป็นที่ชื่นชอบมากเป็นพิเศษ
ในหมู่นักศึกษาหญิง แต่กลับมีข้อเสียที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง นั่นคือเธอชอบ
หัวเราะแบบไม่มีมารยาท

“อนุจากับผู้ช่วยต้องร่วมนำเสนอข้อสันนิษฐานอยู่แล้ว เป็นภาค
บังคับ แต่ครูซุสละ จะเอายังไง”

“อืม ฉันไม่ค่อยถนัดเรื่องแบบนี้ค่ะ ขอผ่านละกัน” ครูซุเอียงหัว
ท่าทางลังเล “แต่จะขอช่วยรุ่นพี่เซเฮวากิสุดความสามารถแทนนะคะ”

“--- จันทเรอ อือ เอาแบบนี้ก็ได้” คุณคิระมีท่าทีเสียดายนิดๆ
“ถ้าไม่มีใครคอยผลักดัน ผู้ช่วยคงไม่เอาจริงเอางี้แน่”

ผมนึกในใจว่าทำไมเธอถึงพูดจาแบบนี้ แต่ในเมื่อผลลัพธ์คือ

ผมจะได้ใกล้ชิดกับครูซุมากขึ้น ผมจึงดีใจสุดขีด

“ถึงจะช่วยให้แค่ไม่มาก ถ้าช่วยให้ผมก็จะช่วยครับ แต่อย่าคาดหวังมากนัก”

“โอ๊ย! น่าสนุกจัง นี่แหละนักสืบแบบ ‘โคโกโรนิทรา’ แต่ไม่นิทรา!”

“ไม่คาดหวังกันสักหน่อยเหอะ”

ผมโวยวายเมื่อถูกดูแลจน ครูซุจึงปลอบว่า เอาน่าๆ

“คุณคิดนะ ว่าแต่ถึงเราจะช่วยเธอ แต่ฉันว่ามีข้อมูลน้อยไปอยู่ดีนะละ ระบายช่วยอธิบายรายละเอียดเพิ่มอีกหน่อยได้ไหมคะ”

“อ้อ” คุณคิดระกอดอกแล้วเสียบไปครู่หนึ่ง “ว่าแต่ผู้ช่วยกับคุณจากดูเหมือนจะรู้เรื่องอยู่บ้างนะ แล้วครูซุพอจะรู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องร่นวายต่างๆ ของคันทากิ อูโรมุ บ้างไหม”

“ไม่เลยคะ เมื่อวานรุ่นพี่เซเซราก็แค่เล่าให้ฟังว่า เป็นคดีดราม่าสมัยที่เพิ่งมีอินเทอร์เน็ตใหม่ๆ เท่านั้นเอง”

“อ้อ งั้นฉันจะเล่าให้ฟังตั้งแต่ต้น --- รวมถึงเรื่องสภาพสังคมในสมัยนั้นด้วยละกันนะ”

ฮิวาริเสิร์ฟชาฝรั่งที่เพิ่งชงใหม่ๆ ไว้ข้างหน้าพวกเราเหมือนรอจังหวะอยู่ คุณคิดระจิบน้ำชาร้อนๆ ให้ชุ่มคอ แล้วเริ่มเล่าด้วยน้ำเสียงขึงขัง

“--- เมื่อราวๆ ยี่สิบปีก่อน สมัยนั้นผู้คนต่างอยู่ในความหวาดหวั่น เศรษฐกิจฝืดเคืองหนักอย่างที่ไม่เคยพบเจอ อาชญากรรมประหลาดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เหตุการณ์ร้ายขนาดใหญ่อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และ --- ค่ายพยากรณ์อันโด่งดังเรื่องช่วงสิ้นศตวรรษ ความกังวลใจที่อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ต่อศตวรรษใหม่ ทำให้ผู้คนมองหาแรงกระตุ้นที่จะช่วยปิดเป่าคืนวันอันมืดมนราวเมฆฝนครึ้ม และในตอนนั้นก็มิซูเปอร์ดสตาร์ปรากฏตัวขึ้นอย่างงดงามราวดาวหาง ชื่อของเขาคือ <<ราชาจอมโจร>> คุณอนิจซารากุ อาชญากรรมปาฏิหาริย์แสนพิศวงที่เขาเกิดขึ้นทำให้ผู้คนหลงไหลเคลิบเคลิ้ม และพากันบูชาเขา ในขณะเดียวกัน เหล่านักสืบสมัครเล่น

จากทั่วประเทศก็พากันลูกฮื้อเพื่อจะจับตัวเขา นี่คือจุดเริ่มต้นของ <<ยุคแห่งยอดนักสืบ>> ที่ <<ราชาจอมโจร>> กับเหล่านักสืบต่อสู้ฟาดฟันกันอย่างดุเดือด”

“...เดี๋ยวนะๆ”

ผมเฉลอแทรก

“อะไรละ ผู้ช่วย กำลังเข้าด้ายเข้าเข็มแท้ๆ”

“ถ้าจะโกหก ช่วยโกหกให้เนียนกว่านี้หน่อยสิครับ พวกเขาไม่ได้โง่ขนาดจะเชื่อเรื่องแต่งที่ดูออกง่ายขนาดนี้นะครับ”

“โกหกตรงไหน หา โกหกตรงไหน” คุณคิระมีที่ท่าไม่พอใจ “ทั้งหมดคือเรื่องจริงแท้แน่นอน”

“ใครจะเชื่อละครับ ก่อนอื่นเลย ถ้าเคยสืบปีก่อน ก็น่าแปลกที่พวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย”

“ชาวเน็ตไววายว่าเป็นเรื่องลวงโลก เลยกลบเรื่องทุกอย่างให้หายไปจากความมีดนะสิ ในอินเทอร์เน็ตมีทั้งข้อมูลจริงและเท็จปนกันมั่วไปหมด จนเมื่อเวลาผ่านไป คนก็พากันมองทุกเรื่องเหมือน ‘ไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น’... การตกแต่งข้อมูลของสำนักงานข่าวกรองกับตำรวจนะ บางทีอาจเป็นเรื่องจริงก็ได้นะ สุดท้ายวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับ <<ราชาจอมโจร>> ในสมัยนั้นก็หายเกลี้ยงไปจากสังคม ขนาดฉันเอง ตอนแรกยังไม่รู้สึกเลยว่าเรื่องนี้ผิดปกติ จนมีตีสัญญะบอกถึงเพิ่งคิดได้ นับว่าเรื่องนี้ไม่ธรรมดาเลยนะ”

“...ไม่สิๆ”

จะเป็นไปได้ยังไง ผมว่าต่อให้เป็นนักทฤษฎีสมคบคิดที่จินตนาการเพื่อฝันยังพูดอะไรที่เป็นไปได้กว่านี้

“ฉันฉันทถามกลับนะ นายเชื่อการมองประวัติศาสตร์ของตัวเองขนาดไหน ขนาดแค่สามสิบปีก่อนตอนญี่ปุ่นอยู่ในยุคฟองสบู่ ในตลาดแรงงาน คนหางานมีอำนาจสุดๆ อยากทำงานที่ไหนก็เลือกได้ ของเงินเดือนหนาเตอะจนวางตั้งได้ กลางคืนไปเฮฮาที่ดิสโก้ เด็กมหาวิทยาลัย

ไปจัดปาร์ตี้คริสต์มาส ตี๋มไฉนราคาแพงกันในห้องสวีทของโรงแรม อาหารกลางวันในไฮด์กอสว่างเป็นข้าวกล้องสุตหฺร ถ้ามองจากญี่ปุ่นในยุคปัจจุบันแล้ว ถือเป็นโลกแฟนตาซีที่ไม่น่าเชื่อว่าจะมีจริง แต่ยุคนั้นก็เคยเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์จริงๆ ถ้าเทียบกับเรื่องนี้แล้ว การที่เคยมีช่วงที่เรียกว่า <<ยุคแห่งยอดนักสืบ>> และมีคนกลุ่มหนึ่งคลั่งไคล้ก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องแปลกอะไรเลยนี่”

“...จริงเหอ”

ผมยังไม่หายข้องใจนัก แต่ก็จริงว่ายุคเศรษฐกิจฟองสบู่คล้ายคลึงกับ <<ยุคแห่งยอดนักสืบ>> สำหรับพวกผมในตอนนี ทั้งสองสิ่งนี้ดูเหมือนเป็นเรื่องแต่งที่ไม่มีมูลความจริงทั้งคู่ ถ้ามองในแง่นี้ การตั้งข้อสงสัยต่อเรื่องหลอกหลวงในอดีตทุกๆ เรื่องก็เหมือนเสียแรงเปล่าอยู่เหมือนกัน

“...เข้าใจแล้วครับ งั้นผมยอมถอยก็ได้ ผมจะฟังคุณวิเคราะห์ต่อ โดยจะถือว่าเรื่องบ้าบอนี้เป็นเรื่องจริง”

ต่อให้มองว่าเป็นเรื่องจริง ผมก็ยังอดตะขิดตะขวงใจไม่ได้อยู่ดี เนื่องจากโลกที่เธอเล่านี้ช่างเพี้ยนเหลือเกิน

ทั้งจอมโจรเอ้ย ทั้งนักสืบเอ้ย พุดอะไรหลงยุคแบบนี้เนี่ย

ผมเหลือบมองคุรุซุซึ่งอยู่ข้างๆ แวบหนึ่ง เธอเบิกปาก สีหน้าดาไม่ถูกความรู้สึกแบบเดียวกับผมละมั้ง

คุณคุรุซุไม่พอใจเล็กน้อย แต่ก็คงรู้สึกดีขึ้นที่ผมเลิกขัดคอ เธอจึงเริ่มเล่าต่ออีกยาว

“อาชญากรรมที่เป็นไปไม่ได้จากฝีมือคุณจิ่วฉวนมีเสน่ห์ ไม่มีอะไรเรียลๆ อย่างคดีฆาตกรรมเลือดสด แต่เป็นอะไรที่เหมือนภาพมายา รวบรวมมีเวทมนตร์ และทำให้คนจำนวนมากเคลิบเคลิ้ม แน่หนอนว่าตามกฎหมายแล้วคดีเหล่านี้ถือเป็นอาชญากรรม มีหลายเคสที่เป็นเหมือนการทำทายผู้มีอำนาจ แต่เป็นที่ชื่นชอบของมหาชน เลยคงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่เขาได้รับความรักอย่างกว้างขวาง”

ทำทนายผู้มีอำนาจ แต่เป็นที่ชื่นชอบของมหาชนหรือ

“อย่างเช่นคดีแบบไหนหรือครับ”

พอได้ยินอิบาริทาม คุณคิระก็ชะงักตัวมาใกล้ ทำตาเป็นประกาย

“ก็อย่างเช่นขโมยรถคลาสสิกที่จัดแสดงอยู่บนเรือสำราญหรูกลางมหาสมุทรแปซิฟิก หรือทำให้เด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งถูกขังอยู่ในศูนย์วิจัยลับที่มีการป้องกันแน่นหนาหายตัวไป และสุดท้ายก็หายตัววับราวควันไฟจากกลางฝูงชน แล้วไปโผล่อีกที่หนึ่งซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายกิโลเมตรทันที --- เพื่อไหม่ว่า คนที่ใช้เวทมนตร์ได้นำตาเฉยแบบนี้จะมีตัวตนอยู่จริงไม่ได้มีแค่นิยาย”

“...หา”

อิบาริตอบไม่เต็มปากเมื่อได้ยินคุณคิระเล่าอย่างออกรส เท่าที่ได้ฟังต้องเรียกว่าไม่น่าเชื่อมากกว่าน่าสงสัย อันที่จริงที่คนพูดกันว่าเป็นเรื่องลวงโลก ก็เพราะชาวลือมั่วซั่วแบบนี้ไม่ใช่หรือ

“ส่วนพวกนักสืบสมัครเล่นทั่วประเทศก็พากันลุกขึ้นมาขัดขวาง <<ราชาจอมโจร>> ผู้นำवादกลัวคนนี้ แต่ไม่มีใครต่อกรเขาได้เลย ไม่ใช่ที่ว่าพวกนักสืบไม่มีฝีมือ แต่แค่เพราะความสามารถของ <<ราชาจอมโจร>> นั้นสูงลิบเป็นคนละชั้นเท่านั้นเอง บรรดานักสืบพากันพ่ายแพ้ไปที่ละคนต่อหน้า <<ราชาจอมโจร>> ผู้เหนือชั้น และต่างกลืนน้ำตาด้วยความอับอายและเจ็บใจ พร้อมโอตครวญความรู้ฝีมือของตนว่า นี่มัน <<ยุคแห่งยอดนักสืบ>> ตรงไหนกัน ต้องเรียกว่า <<ยุคแห่งจอมโจร>> ต่างหาก”

ถ้าจะโอตครวญด้วยความอับอายละก็ ผมว่าการที่มือสมัครเล่นเรียกตัวเองว่าเป็นนักสืบนั้นน่าอายกว่ามาก...ผมนึกชื่นชมเหมือนไม่ใช่เรื่องของตัวเองว่า คนสมัยก่อนนี่ก็แกร่งกว่าที่คิด

“ถ้ายังเป็นแบบนี้ บ้านเมืองจะไม่สงบสุข และชาวบ้านอาจไม่ปลอดภัยได้ บรรดานักสืบที่พ่ายแพ้อย่างไร้ทางสู้ต่างเชื่อเช่นนั้น และรู้สึกสิ้นหวังต่ออนาคต --- แต่อยู่มาวันหนึ่ง จู่ๆ ก็มีนักสืบ ม.ปลายคนหนึ่งปรากฏ

ตัวขึ้น ชื่อของเขาคือคันทากิ อุโรมุ ผู้เรียกตัวเองว่า <<นักสืบไร้น้ำยา>> แต่เขาไม่ใช่ละคืออัจฉริยะผู้เหมาะสมจะได้รับการขนานนามว่า <<ยอดนักสืบ>> ตัวจริงแห่ง <<ยุคแห่งยอดนักสืบ>> อย่างที่ผู้คนกำลังเฝ้ารอ!”

คุณคิระกำหมัดเล่าอย่างออกรส

“การปรากฏตัวของเขาทำให้เกิดความสัมพันธ์แบบคู่แข่งระหว่าง <<ราชาจอมโจร>> กับ <<ยอดนักสืบ>> และผู้คนก็ยิ่งเคลิบเคลิ้มกับผลงานของทั้งสอง ราชาจอมโจรอัจฉริยะกับยอดนักสืบอัจฉริยะต่างทุ่มเทสติปัญญาทั้งหมดเพื่อต่อสู้กัน และบางครั้งก็ร่วมมือกันต่อสู้กับวายร้ายที่เหนือกว่านั้น --- ภาพแบบนี้คงจะคล้ายกับภาพในอุดมคติของการต่อสู้ระหว่างนักสืบกับจอมโจรในอดีตอันหอมหวานละมँग เด็กๆ ในสมัยนั้นตื่นเต้นกับการต่อสู้ของพวกเขา เห็นฉันแบบนี้ สมัยเป็นเด็ก ฉันก็ตื่นเต้นกับการต่อสู้ชิงไหวชิงพริบอันดุเดือดเหมือนกันนะ”

คุณคิระเหม่อมองไปไกลๆ เหมือนหวนคิดถึงวันเวลาในอดีต
แปลกแฮะ...ผมอายุห่างกับคุณคิระแค่สองปี แต่กลับไม่มีอะไรที่
ทำให้รู้สึกรวมไปกับเธอเลยสักนิด

“เดี๋ยวนะครับ สมัยนั้นคุณคิระอายุแค่ขวบสองขวบไม่ใช่หรือ”

“ใช่ แต่ว่าฉันเป็นอัจฉริยะ ตอนนั้นเลยเชี่ยวชาญสามภาษาแล้ว”

ปีศาจหรือเปล่าเนี่ย

“เพราะอย่างนี้ฉันเลยสนุกกับนิยายของมิตสึสึกิ มาซารุ ได้แบบเรียลไทม์ โชคดีจังที่เป็นอัจฉริยะ”

“เพราะอย่างนี้จึงได้เห็นเรื่องดราม่าแบบเรียลไทม์ด้วย”

“อย่าจี้แผลเก่าคนอื่นสิ!”

คุณคิระหงุดหงิดจริงจังจนโมโห สมัยนั้นเธอคงซื่อสุดๆ แน่

จะว่าไป ภาพในอุดมคติของนักสืบกับจอมโจรอะไรพวกนี้ดูเป็นภาพ
มายาที่ไม่เป็นกลางเลยก็จริง แต่ผมก็ไม่ได้จิตใจด้านชาขนาดจะพูดเรื่อง

ไว้สละพระคัมภีร์ เพื่อทำลายอดีตของคนอื่นที่ถูกปรุงแต่งให้สวยงาม ผมจึงไม่พูดอะไรต่อไป

“--- <<ยอดนักสืบ>> คันนากิ อุโรมุ มีเพื่อนที่ร่วมกันโชคดี” คุณคิระสงบจิตใจ จิบชาให้ริมฝีปากชุ่มชื้นก่อนจะพูดต่อ “นั่นคือโฮชิกาวะ คาญะ กับมิตสึรุกิ มาซารุ พวกเขาเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก และไปไหนมาไหนด้วยกันสามคน แล้วระหว่างนั้นก็ยังมีนาโมริ อิซุโกะ กับวาทาราสะ ชูซุเนะ อีกสองคนเข้ามาร่วมด้วย ไปๆ มาๆ ทั้งสี่คนยกเว้นมิตสึรุกิ มาซารุ ก็เริ่มถูกขนานนามว่า <<เหล่ายอดนักสืบ>> แต่พวกเขาไม่เคยเรียกตัวเองว่าอย่างนั้นหรอกนะ”

ในที่สุดชื่อที่เคยได้ยินก็ปรากฏขึ้น มิตสึรุกิ มาซารุ คือพ่อของมิตสึรุกิ ยูอิ ส่วนคนที่ชื่อโฮชิกาวะ คาญะ คือแม่ของเธอหรือ

“คุณพ่อของคุณมิตสึรุกิกับพวกเหล่านักสืบที่ว่าเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เด็กหรือคะ” ครูซุเอะยาม

“อ้อ โดยเฉพาะโฮชิกาวะ คาญะ เธอมีทักษะการสังเกตและการจดจำยอดเยี่ยมมาก และคอยช่วยคันนากิ อุโรมุ มาตั้งแต่ต้น ส่วนนาโมริกับวาทาราสะ สองคนไม่ใช่เพื่อนสมัยเด็ก แต่รู้จักกันจากในคดีทั้งคู่เป็นเด็กสาวที่มีสติปัญญาสูงมาก และปลอบปล้ำอุปนิสัยความเป็นยอดนักสืบของคันนากิ เลยเริ่มไปไหนมาไหนด้วยกัน”

ครูซุคราว อ้อ เหมือนกำลังจัดระเบียบข้อมูล ก่อนจะเอะยอ

“อย่างนี้เอง...ส่วนคุณมิตสึรุกิ มาซารุ คือผู้รวบรวมผลงานของ <<เหล่ายอดนักสืบ>> กลุ่มนี้มาเขียนเป็นหนังสือใช่ไหมคะ”

“ถูกต้อง” คุณคิระตืดนิ้ว ทำทางดีใจ “มิตสึรุกิ มาซารุ คอยเฝ้าสังเกตการทำงานของ <<เหล่ายอดนักสืบ>> อย่างใกล้ชิดที่สุด เขียนบันทึกการทำงานอันยอดเยี่ยมของพวกเขาอย่างละเอียดครบถ้วนออกมาเป็นนิยายและตีพิมพ์ --- เปรียบเหมือนผู้ให้กำเนิดซีรีส์ ‘คันนากิ อุโรมุ’ นั้นแหละ”

“ความสัมพันธ์เหมือนเซอร์ลોક โฮล์มส์ กับวัตสันใช่ไหมคะ”

ครูซูเอ่ยว่า ความสัมพันธ์แบบคลาสสิกนะคะเนี่ย ก่อนจะยิ้มนิดๆ ถึงตอนนั้นผมก็ยังไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องจริง แต่ถึงคิดมากไปก็ไม่ช่วยอะไร ผมจึงยอมรับแต่โดยดี

“เพราะพรสวรรค์ในการเขียนของมิตสึรุกิ มาซารุ ผลงานของ <<เหล่ายอดนักสืบ>> อย่างพวกเขาจึงกลายเป็นที่รู้จักไปทั่วประเทศ และทำให้ผู้คนหลงใหล การที่ช่วงนั้นเพิ่งเริ่มมีอินเทอร์เน็ตคงมีส่วนอยู่บ้างนิดๆ ก็จริง...แต่ส่วนใหญ่คงแพร่หลายเพราะหนังสือแหละ ฉันเองก็เป็นคนหนึ่ง ที่รู้จักผลงานของพวกเขาจากหนังสือ แต่พอเกิดกระแสดราม่า ฉันก็ทิ้งไปเลย ตอนนี้อยู่ไม่มี เดียวก่อนกลับจะส่งให้หามาเท่าจำนวนคนแล้วกัน”

คุณศิระพูดเสร็จก็กดสมาร์ทโฟน คงติดต่อหาคนรับใช้แน่ๆ เธอเก็บสมาร์ทโฟนทันทีแล้วกลับมาคุยต่อ

“อาละ มิตสึรุกิ มาซารุ สรุปเรื่องราวการต่อสู้อันน่าตื่นเต้นระหว่าง <<เหล่ายอดนักสืบ>> กับ <<ราชาจอมโจร>> เป็นหนังสือ 12 เล่ม และเล่มที่ 12 ซึ่งเป็นปัญหาคือ ‘คดีสุดท้ายของคันทากิ อุโรมุ’”

เรื่องกำลังจะเข้าสู่ประเด็นหลักแล้ว

“นี่คือเรื่องราวสุดท้ายของพวกเขาตามชื่อหนังสือ เล่มนี้คือเล่มเดียว ที่ในหนังสือไม่ได้เขียนถึงการไขคดีที่เกิดขึ้นในเรื่อง ทำให้ทวนใจเหล่าผู้คลั่งไคล้นิยายสืบสวนสอบสวนทั่วประเทศ การลองพยายามไขคดีที่เกิดขึ้นในเรื่องเคยกลายเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอยู่ช่วงหนึ่งด้วย ถึงทางตำรวจจะเคยแถลงอย่างเป็นทางการแล้วก็จริง แต่สมัยนั้นตำรวจถูก <<ราชาจอมโจร>> บั่นหัวตามใจชอบ เลยไม่มีใครเชื่อที่ตำรวจแถลงอย่างจริงๆ จังๆ ทุกคนพากันสันนิษฐานหาความจริงกันตามใจชอบ ตั้งแต่หนังสือเริ่มวางจำหน่าย ก็มีคนตั้งสมมติฐานและสันนิษฐานกันไปต่างๆ นานา --- แต่ผลที่ได้ก็ไม่ได้ดีสักเท่าไร ข้อสันนิษฐานทุกข้อนำไปสู่ข้อสรุปได้ประมาณหนึ่ง

เหมือนๆ กัน หากถามเจาะลึกไปถึงรายละเอียดปลีกย่อยก็ยังไม่มีน้ำหนักมากพอ และที่สำคัญคือไม่สนุกเลยสักแบบ และในตอนที่ผู้คนกำลังจะฮือฮาจนถึงขีดสุดว่า ตกลงแล้วอะไรคือความจริงกันแน่ --- จู่ๆ ก็มีการตั้งข้อสงสัยว่าอาจเป็นเรื่องลวงโลก”

คุณครีมีสีหน้าสลด ยิบาร์จึงเอ่ยปากถามเหมือนจะสังเกตอารมณ์ของเธอ

“ที่ว่าเกิดข้อสงสัย รายละเอียดเป็นยังไงเธอครับ”

“ข้อสงสัยแรกคือ <<เหล่ายอดนักสืบ>> กับ <<ราชาจอมโจร>> แอบติดต่อกันลับหลัง” คุณครีจะกล่าวนิ่งๆ “ความจริงแล้ว ความสามารถในการสืบสวนของคันทากิ อุโรมุ นั้นน่ากลัวมาก จนมีคนพูดกันแต่แรกว่าเขามีความสามารถเหนือมนุษย์ หรือไม่ก็ตีเสมอกัน พวกเธอเองเวลาอ่านนิยายสืบสวนสอบสวนก็คงเคยรู้สึกใช่ไหมว่า ยอดนักสืบที่ปรากฏตัวในเรื่องเป็นยอดมนุษย์หรือเปล่า”

เรื่องนั้น...ถ้าตอบว่าไม่เคยรู้สึกก็โกหก ทำไมพอตั้งข้อสันนิษฐานหลายข้อต่อไปเรื่อยๆ แล้วถึงตรงกับความจริงเป๊ะ ต่อให้มีข้อสันนิษฐานที่น่าจะถูก 90 เปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าข้อสันนิษฐานแบบนี้ซ้อนกัน 10 ข้อ ความน่าจะเป็นที่จะถูกทั้งหมดก็จะเหลือแค่ประมาณ 10 เปอร์เซ็นต์ แต่ยอดนักสืบก็ยังก้าวข้ามความน่าจะเป็นนี้และทายความจริงถูก รวากับ --- ปีศาจของลาปลาซ ยอดมนุษย์ที่ล่วงรู้ทุกอย่าง

“แต่แน่นอนว่าโลกนี้ไม่มียอดมนุษย์ เพราะฉะนั้นยอดนักสืบคันทากิ อุโรมุ ผู้ทายความจริงถูกได้รวากับมีพลังยอดมนุษย์จึงถูกกังขาเรื่องความสามารถนี้ว่า ไม่ใช่การสันนิษฐานหรืออะไร แต่อาจแค่ตีเสมอกับ <<ราชาจอมโจร>> แต่แรกก็เท่านั้น”

“มีหลักฐานอะไรหรือเปล่าคะ” คุณซูกามุ

“ไม่มี จะมีก็แค่หลักฐานแวดล้อม ดังนั้นตอนแรกเลยไม่มีใครสนใจมองแค่ว่าเป็นการพูดไปเรื่อยอย่างที่เขาบอกร้อยๆ แต่ข้อสันนิษฐานนี้ก็

คลุมเครือเรื่อยมา จนถึงจังหวะหนึ่งก็ระเบิด นั่นคือตอนเกิดข้อสงสัยว่า คันนากิ อุโรมุ ไม่มีตัวตนอยู่จริง”

“เรื่องที่กลายเป็นดราม่าใช้ไหมคะ เมื่อวานนี้รุ่นพี่เซเซรากิเล่าให้ฉันฟังแล้วค่ะ”

“ใช่ มีคนตั้งข้อสงสัยว่า มิตสึรุกิ มาซารุ คือผู้แต่งเรื่องทั้งหมดขึ้นความจริงแล้วตั้งแต่เริ่มวางจำหน่ายเล่ม ‘คดีสุดท้าย’ ได้ประมาณหนึ่งเดือนก็มีนิตยสารรายสัปดาห์ที่มีผู้อ่านมากลงสรุปพิเศษของผู้ที่อ้างว่าเกี่ยวข้องกับคันนากิ อุโรมุ ในสรุปเขียนว่า --- คนที่ชื่อคันนากิ อุโรมุ ไม่มีตัวตนอยู่จริง และเรื่องที่เขียนในหนังสือเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นทั้งหมด”

อย่างนี้เอง ผมสงสัยมาตั้งนานแล้วว่า อะไรคือสาเหตุที่ทำให้เกิดกระแสดราม่า ถูกนิตยสารแฉนี้เอง ถ้าเป็นเมื่อสิบปีก่อน สื่อหน้ากระดาษคงยังเป็นแหล่งข้อมูลอันดับหนึ่งของคนหมู่มาก และกลายเป็นชนวนที่ก่อให้เกิดดราม่าบนอินเทอร์เน็ตนี้เอง

“และข้อเท็จจริงที่เป็นกลางอีกอย่างซึ่งเกี่ยวเนื่องกับเนื้อหาในสรุปคือการสำรวจในภายหลังเป็นเครื่องยืนยันว่า คนชื่อ ‘คันนากิ อุโรมุ’ ไม่มีตัวตนอยู่จริง เขาไม่มีชื่อในทะเบียนราษฎร สิ่งที่ตรวจสอบตัวตนได้มีเพียงนิยายของมิตสึรุกิ มาซารุ กับปากคำของผู้เกี่ยวข้องส่วนหนึ่งเท่านั้น ในนิยายเขียนว่า คันนากิ อุโรมุ เกิดจากการเจอผู้คนอย่างหนัก เวลาเป็นเรื่องอะไร เพื่อนสมัยเด็กอย่างมิตสึรุกิหรือโฮชิกาวะจึงเป็นผู้จัดการแทนเขา ดังนั้นขนาดตำรวจก็ยังไม่มีการเคยเจอคันนากิ อุโรมุ ตัวเป็นๆ สักคน”

ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร จึงยกมือขึ้น

“เดี๋ยวนะครับ เมื่อที่คุณบอกว่า การปรากฏตัวของคันนากิ อุโรมุ ทำให้ผู้คนคลั่งไคล้ใช้ไหมครับ แล้วทำไมแค่เขาปรากฏตัวในหนังสือที่มิตสึรุกิ มาซารุ เขียน ไม่ใช่ในทีวีหรือหนังสือพิมพ์ กลับทำให้ทุกคนเชื่อในตัวเขาและฮือฮากันได้ละครับ”

“อ้อ อันที่จริงคือตอนที่ <<เหล่ายอดนักสืบ>> ไชคิของ <<ราชาจอมโจร>> ได้เป็นครั้งแรก มีแต่ชื่อที่ถูกเผยแพร่อย่างใหญ่โตในสื่อว่า ความ

จริงถูกเปิดเผยโดยยอดนักสืบคันนากิ อุโรมุ ถึงตอนนั้นคันนาากียังไม่ยอมปรากฏตัวเลยสักนิด เลยกลายเป็นบุคคลที่เต็มไปด้วยปริศนา และทำให้คนอื่นงงสนใจ และพอความสนใจพุ่งถึงขีดสุด มิตสึรุกิ มาซารุ ก็ออกหนังสือ ‘งานวิจัยสีฟ้า’ ซึ่งเป็นหนังสือเล่มแรกในซีรีส์ ‘คันนากิ อุโรมุ’ และทำให้ความนิยมในตัวคันนาากียิ่งเพิ่มทวี”

“--- อย่างนี้เอง สรุปว่าอาการเกลียดการเจอผู้คนอย่างหนักนี้ทำให้เกิดข้อถกเถียงว่าเป็นเรื่องจริง หรือเป็นแค่ข้ออ้างในการแต่งเรื่องบุคคลที่ไม่มีตัวตนอยู่จริงขึ้นมากันแน่ใช่ไหมครับ แล้วหลังจากนั้นปรากฏว่าไม่มีชื่อในทะเบียนราษฎร เลยเกิดเป็นดราม่าว่า ทั้งหมดคือเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อหวังเม็ดเงิน”

ในที่สุดผมก็เข้าใจเรื่องราว

เพราะภาพการต่อสู้ชิงไหวชิงพริบของจริงระหว่าง <<ยอดนักสืบ>> กับ <<ราชาจอมโจร>> นั้นช่างแสนสวยงาม ทุกคนเลยยิ่งผิดหวังเมื่อได้รู้ความจริงว่า <<ยอดนักสืบ>> ไม่เคยมีตัวตนจริงแต่แรก และมิตสึรุกิ มาซารุ กับ <<ราชาจอมโจร>> แอบติดต่อกันลับหลังเพื่อสร้างเรื่องเองทั้งหมด เอาเรื่องจริงกับเรื่องเท็จมาเขียนปนๆ กันในหนังสือและวางขายเพื่อรับค่าลิขสิทธิ์ก้อนโต

“แน่นอนว่ามีคนจำนวนมากที่ไม่เชื่อเรื่องที่เขาไม่มีตัวตนอยู่จริง สกูปในนิตยสารตอนแรกก็ไม่ค่อยน่าเชื่อถือ และเรื่องทีหลังจากนั้นพบว่า คันนากิ อุโรมุ ไม่มีตัวตนอยู่จริง หากมองว่าเขาเกลียดการพบเจอคนเลยใช้ชื่อปลอมในการทำงาน ก็สามารถโต้แย้งข้อสงสัยนี้ได้อย่างดี ตั้งแต่สมัยนั้นก็มีการโต้เถียงกันอย่างกว้างขวาง --- และจนถึงวันนี้ก็ยังไม่พบหลักฐาน และคำตอบที่เป็นขึ้นเป็นอัน แต่เสียงวิจารณ์จากสังคมคือฝั่งที่มองว่าเขาไม่มีตัวตนอยู่จริงเป็นฝ่ายชนะ แล้วคนก็เชื่อไปตามๆ กัน สุดท้ายยอดนักสืบที่คนเคยเชื่อว่าเป็นวีรบุรุษกลับเป็นเพียงความว่างเปล่า ตอนจบแบบนี้มีอิมแพกต์แรงมากจนสุดท้ายแฟนคลับจำนวนมากก็ตื่นจากฝัน”

เรื่องราวดราม่าทำให้คนเลิกเป็นแฟนคลับ และค่อยๆ ลืมไปแบบนี้

ไม่ต่างอะไรกับดราม่าที่เกิดขึ้นกับคนดังในปัจจุบัน

“หลังจากนั้น พลัทธิธรรมชาติดีอยู่เหนือความปรารถนาของผู้คนที่อยากลิ้มก็ทำให้ข้อมูลของ <<ยุคแห่งยอดนักสืบ>> ถูกลบไปจากสังคม ส่งผลให้ผู้คนกลับมาให้คุณค่าแก่ตำรวจและรัฐบาลเหมือนเดิม การเมืองเริ่มมั่นคง การตกแต่งข้อมูลจึงดูเหมือนไม่ใช่เรื่องเลวร้ายเสมอไป ส่วนปัจจุบันนี้ ก็แค่มีพวกคนที่ชอบอะไรพิลึกหรือพวกคลั่งไคล้กลุ่มหนึ่งหาซื้อหนังสือซีรีส์คันทันนากิมือสองมาอ่าน โดยมองว่าเป็นฟิกชั่นสนุกๆ ก็เท่านั้น”

คุณคิระพิมพ์พำเช่นนี้ด้วยท่าทางเศร้ามาก แล้วจิบน้ำชาอีกหนึ่งฮิบาริพุตต่อ

“แล้วไปๆ มาๆ แก่นของเรื่องที่ดราม่ากันก็หายไป กลายเป็นเรื่องให้คนหัวเราะเยาะ ล่องลอยไปเรื่อยๆ อยู่ในอินเทอร์เน็ตครับ”

“...น่าสงสารยังไม่รู้จะคะ”

คุรุซุหลิบตา ดูเศร้าๆ อีกคน เธอเป็นคนอ่อนโยนโยนเกินไปจนน่าเป็นห่วงนิดๆ ว่าจะถูกผู้ใหญ่ว่าๆ หลอกเอาหรือเปล่า ผมทำใจแข็งเอ่ยปากถามว่า

“ผมเข้าใจรายละเอียดเรื่องดราม่าแล้วครับ แต่ถึงอย่างนั้นจะเชื่อที่คุณมิตสึรุกิพูดก็ไม่ได้นะครับ สิ่งที่เราคิดตรงกันว่า ‘คันทันนา อูโรมุ ไม่ใช่เรื่องลวงโลก’ นั้นผิดไปจากความเข้าใจของคนทั่วไปในปัจจุบัน และที่เราคิดแบบนี้ก็มาจากสิ่งที่เธอเล่าเพียงเท่านั้น เธออาจไม่ได้พูดความจริงเสมอไป และยังปฏิเสธไม่ได้ด้วยว่า บางทีมิตสึรุกิ มาซารุ อาจโกหกลูกสาวตัวเอง แล้วทำไมคุณคิระถึงเชื่อคำพูดของเธอและตกลงช่วยเหลือครับ”

“ทำไมนะเธอ...เรื่องนั้นรู้ดีอยู่แล้วนี่”

คุณคิระพนมมือออกจากถุงเสื้อยัดขี้ผึ้งเหมือนจะเย้ยหยันผมว่าอย่าถามเรื่องง่ายๆ แบบนี้

“ก็เพราะเธอเธอแล้วน่าจะสนุกกว่านะสิ!”

“...”

จริงสิ เธอคนนี้เป็นคนยึดหลักสุขนิยมโดยกำเนิด เกณฑ์การตัดสิน

เรื่องราวต่างๆ นั้นเกินกว่าคนทั่วไป

“ข้อแรก เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตั้งยี่สิบปีก่อน ถึงปานนี้คงไม่มีความจริงอะไรแล้ว โดยแก่นแท้แล้วไม่ต่างอะไรกับการอ่านนิยายสืบสวนสอบสวน แล้วตั้งข้อสันนิษฐานเหมาะๆ ไม่ว่าสิ่งที่คุณพูดจะเป็นความจริงหรือเท็จก็ไม่ต่างอะไรอยู่ดี ฉันแค่นี้ก็อยากตั้งใจสืบคดีที่เคยได้รับการขนานนามว่าปริศนาแห่งศตวรรษ และประกาศให้ทุกคนรู้จักเท่านั้น”

คุณศิระพูดเรื่องเอาแต่ใจเหลือเกิน แต่ในเมื่อเป็นการทำตามความปรารถนาของมิตสึรุกิ ยูอิ ผู้เป็นคนขอร้อง คนนอกอย่างผมก็ไม่มีสิทธิ์พูดอะไร

คุรุซึเป็นฝ่ายยกมือขึ้นช้าๆ บ้าง

“เอ่อ แต่ทำไมคุณมิตสึรุกิถึงได้ใส่ใจเรื่องที่ผ่านมาตั้งนานแล้วขนาดนี้ล่ะคะ แถมยังตั้งเงื่อนไขให้อีกว่าต้องเป็นนายในวันจันทร์หน้าด้วย...”

“เรื่องนี้ฉันก็ไม่ว่าจะพูดว่ายังไง แต่ที่จู่ๆ เธอเริ่มสนใจคดีนี้ในตอนนี้นะคะ มีเรื่อง <<กล่องดนตรีของคุณจิ>> เป็นสาเหตุ”

จะว่าไปเธอก็พูดทำนองนั้นเหมือนกัน

“เห็นพูดถึงมาแล้วหลายครั้ง <<กล่องดนตรีของคุณจิ>> ที่ว่านี่คืออะไรหรือครับ” ผมเอ่ยถาม

“<<กล่องดนตรีของคุณจิ>> คือของชิ้นสำคัญที่ปรากฏในเรื่องคุณจิ ซารากุ เป็นคนมอบให้ <<เหล่ายอดนักสืบ>> ด้วยตัวเอง ได้ยืนยันว่าเป็นกล่องกลไกลับ ตัวกล่องมีลวดลายสวยงาม ตั้งแต่ก่อนมีดราม่า ว่ากันว่าเมื่อดูตามเนื้อเรื่องตอนจบแล้ว กล่องนี้ไม่น่าจะมีอยู่จริง แต่ไม่คิดเลยว่าจะมีจริง --- น่าตกใจจัง” คุณศิระถอนหายใจด้วยความเคลิบเคลิ้ม

ถ้าเข้าใจไม่ผิด กล่องกลไกลับที่ว่านี้หมายถึงพัชเชิลสามมิติแฮนด์เมด หากไม่ทำตามขั้นตอนที่กำหนดไว้จะไม่มีทางเปิดออก อย่างนี้เองถ้าอีกสี่วันให้หลังคลี่คลายคดีสำเร็จ สิ่งของระดับตำนานชิ้นนี้จะมาอยู่ในมือของมิตสึรุกิ ยูอิ โดยอัตโนมัติหรือเนี่ย ถึงจะไม่ว่าที่มาที่ไปก็เถอะ

ดูเหมือนผมจะเอาขาข้างหนึ่งจุ่มลงบ่อโคลนเสียแล้ว

“เอาน่า เรื่องรายละเอียดนั้น เดี่ยวพอได้อ่านหนังสือก็จะเข้าใจเอง”

คุณศิระแสะยะยิ้มขณะมองพวกผม

เสียงเคาะประตูดังขึ้นในตอนนั้นพอดี ฮิบาริจึงไปเปิดประตู ดูเหมือนคนรับใช้ของคุณศิระจะเอาหนังสือมาส่ง ทั้งที่เธอเพิ่งส่งไปได้ไม่นาน ทำงานรวดเร็วเหลือเกิน ผมเหมือนได้เห็นอีกครั้งว่า ตระกูลคงโกจิน่ากลัวขนาดไหน

คุณศิระนำหนังสือที่เพิ่งได้รับมาแจกจ่ายให้พวกเราคนละเล่มด้วยท่าทางยินดี

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือปกแข็งสีเขียวมอส ดูเก่าๆ

บนปกหนังสือพิมพ์ตัวอักษรแวววาวขนาดหนาเตอะว่า ‘คดีสุดท้ายของคันทากิ คูโรมุ’ แบบเดียวกับที่มิตสึรุกิ ชูอิ มี นอกจากจะเป็นหนังสือมือสองแล้ว คงยังไม่ค่อยได้รับการทะนุถนอมเท่าไร หนังสือจึงมีสภาพไม่ดีนัก แต่กรณีนี้คงหวังอะไรมากไม่ได้

“ฉันขอมอบหนังสือเล่มนี้ให้แก่พวกเธอ เพราะพวกเธออุตส่าห์ทำตามใจฉัน คูรุซุเอง ถ้าอ่านแล้วนึกอะไรขึ้นได้ก็ให้คำแนะนำผู้ช่วยทีนะ”

“ได้ค่ะ ขอบคุณมากนะคะ”

คูรุซุดูดีใจเกินคาดที่ได้รับหนังสือ เธอจึงมองปกหนังสืออยู่ครู่หนึ่ง พลังใช้นิวเรียวยาวราวปลาเงินลูปหน้าปกอย่างอ่อนโยน เหมือนเธอรู้สึกรักใคร่

นี่คือครั้งแรกในชีวิต ที่ผมหวังจากใจจริงว่าอยากเป็นปกหนังสือ คูรุซุเงยหน้าขึ้นจากหนังสือแล้วหันมองผม พร้อมส่งยิ้มเป็นประกายสดใส

“รุ่นพี่คะ เรามาพยายามไปด้วยกันนะคะ”

“--- เอาน่า ปล่อยให้เป็นที่ฉันเอง อยู่กับฉันหายห่วงได้เลย!”

ทันทีที่เห็นคูรุซุยิ้มน่ารักน่าเอ็นดู ผมก็กล่าวเช่นนั้นแบบกึ่งๆ ไม่รู้ตัว แต่แล้วผมก็สำนึกผิดทันที โอ้ ผมกำลังถูกบ่อโคลนดูดลงไปเรื่อยๆ ...

ในตอนที่ผมกำลังรู้สึกเอือมระอาจากใจจริง ที่ตอนนี้ก็อยากสร้างภาพให้ดูดีสักหน่อยต่อหน้าคูรุซุ คุณศิระก็ลุกขึ้นจากโซฟาแล้วตบมือ

“เอาละ งั้นวันนี้แยกย้ายกันได้! ทุกคนรีบเตรียมตัวนำเสนอข้อสันนิษฐานของตัวเองละ”

เธอประกาศเลิกประชุม

ผมกับครูซุกลับอะพาร์ตเมนต์ด้วยกันตามปกติ

ตอนที่เรามาตึกชมรม ดวงอาทิตย์ยังอยู่สูง แต่ตอนนี้กลับคล้อยต่ำมาแล้ว

“นี่ รูนพีคะ มือเย็นวันนี้กินอะไรดีคะ”

ครูซุเอ่ยถามเรื่องที่ชวนให้ใจเต้น คำถามนี้เหมือนเราเป็นคู่สามีภรรยาข่าวใหม่ปลามัน แต่ในเมื่อความจริงแล้วเราไม่ได้เป็นแฟนกันด้วยซ้ำ คำถามนี้จึงน่าเศร้าสำหรับผม แต่ทั้งที่ไม่ได้เป็นแฟนกัน ผมก็ยังได้กินอาหารฝีมือครูซุนั่นวัน วันนั้นผมเหนื่อยล้าจนน่าจะได้รับการอนุญาตให้ยินดีกับความโชคดีข้อนี้ ผมจึงครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วตอบตามจริง

“อยากกินอะไรที่ช่วยให้สดชื่นหน่อย ต่อจากนี้น่าจะเหนื่อยอีกหลายเรื่องด้วย”

“จริงด้วยค่ะ...งั้นเอาข้าวหน้าหมูสูตรพิเศษใหม่คะ เพิ่มกระเทียมพูนๆ เลย”

“ดีเลย เยี่ยม”

ข้าวหน้าหมูสูตรพิเศษของครูซุเป็นอาหารที่ดูเผินๆ เหมือนจะเป็นอาหารง่าย ๆ มีถั่วงอกเยอะๆ กับหมูคูลูกๆ ไม่มากนัก ผัดด้วยซอสรสหวานๆ เค็มๆ โปะบนข้าว แต่เมนูนี้กลับอร่อยจนน่าตกใจ

ผมสดชื่นขึ้นเล็กน้อย เนื่องจากเป็นคนเปลี่ยนอารมณ์ง่ายตามสถานการณ์ตรงหน้า

ตั้งแต่พรุ่งนี้ผมคงสบายใจแบบนี้ไม่ได้แล้ว จึงต้องเต็มอกกับช่วงเวลาอันไม่มีอะไรมาทดแทนได้อย่างตอนนี้ แม้จะไม่ได้มีอะไรมากก็ตาม

ผมคิดเรื่องหุยมหิมเช่นนี้ขณะเหม่อมองดวงอาทิตย์ที่ยังไม่ลับขอบฟ้าดี

The Last Case of Kannagi Uromu

ประวัติผู้เขียน

คนโนะ เทนริว

นักเขียนนิยายและนักชกชาวญี่ปุ่น เกิดเมื่อค.ศ. 1985 จังหวัดโตเกียว

ในปี 2012 เขาเริ่มต้นเขียนนวนิยายเรื่อง Kannagiromu หรือ The Last Case of Kannagi Uromu ลงสมัครรายการ The Mephisto Prize จนได้รับชัยชนะและได้ตีพิมพ์หนังสือ ปี 2016 เขาได้เข้าร่วมลงสมัครรายการ Dengeki Novel Prize ครั้งที่ 23 ด้วยผลงานที่มีชื่อว่า Uiado no senjutsu – shi หรืออีกชื่อคือ Zero no Senjutsu-shi และได้เดบิวต์เป็นนักเขียนนวนิยายอย่างเป็นทางการ

จนกระทั่งผลงาน ในปี 2019 นวนิยายเรื่อง Kannagiromu หรือ The Last Case of Kannagi Uromu ได้รับรางวัลชนะเลิศ Ayukawa Tetsuya Award ซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในประเทศญี่ปุ่น ด้วยเนื้อเรื่องที่ตื่นเต้น พร้อมกับปมปริศนาอันซับซ้อน

นอกจากนี้เขายังมีผลงานสร้างชื่อเสียงอีกหลายเรื่อง อาทิ Renkinjutsushi no Shoushitsu, Mujikaku Cheat no Hakoiri Ojousama, Seishun Love Comedy de Zenryoku no Sontaku wo Sareru

ประวัติผู้แปล

เมธี ธรรมพิภพ เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นนิดๆ หน่อยๆ ในสมัยมัธยมต้น ที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียล หลังจบมัธยมปลายที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ได้รับทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปศึกษาต่อที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาเจ็ดปี โดยศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโทที่คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยโอซากะ หลังจบการศึกษา ได้รับโอกาสเป็นอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เป็นเวลาห้าปี ก่อนจะออกมาเปิดร้านบอร์ดเกมคาเฟ่อีกสามปีครึ่ง ปัจจุบันเป็นนักแปลอิสระ และรับสอนภาษาญี่ปุ่นในบางโอกาส

ด้านผลงานหนังสือ มีผลงานเขียนหนึ่งเล่ม คือ “300 คำถามที่ต้องทำก่อนสอบ PAT 7.3 ภาษาญี่ปุ่น” (เขียนร่วม) และมีผลงานแปลหนังสือประกอบการเรียนภาษาญี่ปุ่น เช่น “แนวข้อสอบ JLPT N1” “800 คำนจ JLPT N1” “แนวข้อสอบ JLPT N2” “GO! JLPT N2 ไวยากรณ์” “TRY! เตรียมสอบวัดระดับ JLPT N2” “TRY! เตรียมสอบวัดระดับ JLPT N3” “พจนานุกรมศัพท์ญี่ปุ่น ระดับกลาง-สูง” (แปลร่วม) “พูดญี่ปุ่นแบบญี่ปุ่น พูด ระดับกลาง-สูง” “เคโกะ ภาษาสุภาพ ในออฟฟิศถูกต้อง นอกออฟฟิศ ถูกใจ” ฯลฯ

ผลงานแปลวรรณกรรมร่วมกับสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ได้แก่ “คดีสุดท้ายของคันทากิ อุโรมู” โดยคนโนะ เทนริว และ “เธอผู้เป็นดั่งดวงดาว” โดยนาจิระ ยู ผลงานแปลวรรณกรรมร่วมกับสำนักพิมพ์อื่นๆ เช่น หนังสือชุด “แม่มดกึกก้องกึก” เล่ม 2-6 โดยเอโกะ คาโดโนะ “เสียงโทรศัพท์ข้ามเวลา” โดยโอดสึ อิจิ “Mystery Arena กลเกมมรณะ” โดยฟูคามิ เรอิจิโร “ส่งต่อปาฏิหาริย์ผ่านหนังสือ” โดยโมริซาวะ อากิโอะ “#ถึงเวลาแล้ว

ความจริง” โดยยูกิ ชินอิจิโร “ด้วยรักและความตาย” โดยมินะโตะ คะนะเอะ “ดื่มให้แก่ดวงตาของเธอ” โดยฮิงาชิโนะ เคโงะ “ชิงข้าสวรรค์ฝืนร้าย” โดยคิโนะชิตะ ฮันตะ ฯลฯ

นอกจากเปลี่ยนหนังสือแล้ว ยังมีงานอดิเรกอื่นๆ เช่น เล่นบอร์ดเกม เขียนคาลิกราฟี ชมละครเวที ใช้เวลาร่วมกับสุนัขชิบะสองตัวชื่อมิโสะกับโซยุ

หากต้องการติชมหรือพูดคุยกับผู้แปล สามารถติดต่อได้ทางอินสตาแกรม hijoke0131

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

นิยายสืบสวนเรื่องไหนว่าแปลกแล้ว
เรื่องของคณินากิแหวกแนวไปอีกระดับ

นักเขียนยกธงท้ารบนักอ่านแบบถึงถิ่น ช่องโหว่ของการไขคดีที่คนรุ่นพ่อ
ทิ้งไว้ในสารคดีซีรีส์ดั่งระดับตำนาน นำพาทีมยอดนักสืบวัยรุ่นเปิดฉากไขคดี
ในอดีตแบบศึกษากลมเม็ดทุกทิศทางที่คดีจะเป็นไปได้ ถ้าอยู่ไขคดีที่พ่อเขียนไว้
ในอดีตไม่ได้ก่อนอายุสิบเก้า ชีวิตเธอจะย่ำแย่ ชมรมยอดนักสืบในมหาวิทยาลัย
จึงออกโรงมาช่วย มีฉากรักให้ได้ลุ้นด้วยนะ

ที่สำคัญ ใครเป็นนักสืบตัวจริงกันแน่ เพราะคนสืบก็มีมากเหลือเกิน
ใครเป็นเซอร์ลોક โคนัน คินดะอิจิ ทำเรางไปหมด เราจะไม่รู้จนกว่าจะอ่านจบ
และคณินากิเป็นใคร สรุปปริศนาในเรื่องมีอะไรบ้างกันแน่ ปริศนาล้นเหลือ
ที่อยู่ในเรื่องกระตุ้นต่อมให้อ่านไปก็ยิ่งอยากรู้มากขึ้นเรื่อยๆ

นักเขียนเปิดมิติใหม่ของนิยายสืบสวนขึ้นไปอีกระดับ เป็นลีลันใหม่
ของวงการที่ได้รับเสียงปรบมือเกรียวกราวจากนักเขียนสืบสวนรุ่นใหญ่ในญี่ปุ่น

จิเน็น มิกิโตะ นักเขียน “คดีฆาตกรรมในหอคอยกระจก” กล่าวถึงเล่มนี้ว่า
“อัญมณีแห่งพรสวรรค์ที่กำลังเจียระไนจนเปล่งประกายเจิดจ้า
ลึนระทึกกับนิยายสืบสวนไขปริศนาพร้อมกันหลายแง่มุม
สดใหม่และน่าหลงใหล”

นิยายสืบสวน

SN0076

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaitokuPUB